

Giới thiệu Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng

Thể loại: hài hước, xen lẫn ngược, nữ cường, nam cường vợ

Văn án (trích đoạn)

- Mau bắt lấy Diệp Nguyệt Ngân!!! Vợ của tôi chỉ có thể là Diệp Tổ Nghiêm!

***

- Tôi và anh đơn giản như một bản hợp đồng, hà có gì anh phải lo lắng cho tôi như vậy?

***

- Nói đi! Cô chọn ai? Chỉ được chọn một người thôi! Đương nhiên tôi sẽ thả người đó ra, nhưng đồng nghĩa với việc người còn lại sẽ phải chết!

- Tôi..

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

#Đoạn

- Anh chính là người mà bố mẹ bắt tôi cưới sao?

Cô giương đôi mắt lạnh lùng hướng về hán ta, nhàn nhạt cất tiếng. Hán gật đầu, đáy mắt nổi hân khí:

- Tôi không hề muốn cưới cô. Cô cũng vậy đúng không?

- Tất nhiên rồi! Nhưng là liên hôn đó, biết sao giờ?

Cô ngồi xuống chiếc bàn tròn, ánh nến lấp lánh, xung quanh là hoa lửa vô cùng lãng mạn. Nhưng bầu không khí của cuộc trò chuyện này lại lạnh tới mức sờn gai ốc.

- Ngày kia là cưới rồi, cô có dự tính gì không?

Diệp Tổ Nghiêm mỉm cười hơi hột. Nói ra thì thật buồn cười! Chú rể lại đang hỏi xem cô dâu có muốn bỏ trốn hay không!

Đã vậy, cô cũng chả khách khí nữa!

- Vương Thiếu Quân! Đám cưới vẫn sẽ được tổ chức, nhưng cô dâu là kẻ khác, không! phải! tôi!

Cô nhắc lại từng chữ rành mạch, dứt khoát. Ép cô cưới một người đàn ông mình không hề yêu? Xin lỗi! Các người không đủ trình!

Hán tỏ ý hài lòng, miệng cười nguy hiểm. Kế hoạch này của cô...nhất định sẽ thành công ngoài mong đợi!

- Tôi có thể biết, cô dâu thực sự của tôi sẽ là ai không?

Diệp Tổ Nghiêm nhàn nhạt lên tiếng:

- Là em gái tôi - Nguyệt Ngân. Nó có tình cảm với anh từ lâu rồi. Lần này tôi đi, xem như cũng là làm bà mai cho nó.

Hán gật gật đầu, nhìn cô đầy thích thú. Một cô gái bất cần đời!

- Cô không sợ mọi chuyện sẽ bị vỡ lỡ sao?

Cô lắc đầu, lạnh nhạt:

- Mọi chuyện tôi sẽ lo liệu. Việc của anh là giữ im lặng và cưới con bé về. Yên tâm đi! Sau này tôi nhất định không phá hoại cuộc sống của hai người. Thế nhé! Chào!

Nói rồi cô nhanh chóng rời khỏi, ly rượu trên bàn chã thiết chạm một miếng.

Hán biết, rượu là một trong những điều kị hủ của cô!

Đợi cho đến khi cô đi khỏi, hán mới vỗ tay hai cái. Lập tức một đàn vest đen xuất hiện, chờ hán ra lệnh:

- Đi bắt Diệp Nguyệt Ngân, nhốt lại cho đến khi lễ cưới của tôi hoàn thành. Các anh phải nhớ, cô dâu của tôi ngày hôm đó là cô ấy, không phải là em gái của cô ấy!

Đám tay chân cúi đầu, rầm rập nghe lệnh.

Vương Thiếu Quân nhếch môi, ý tứ tràn ngập trong lời nói:

- Tổ Nghiêm! Để tôi xem lần này, em sẽ lo liệu thế nào?!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

2

- Chết tiệt! Con bé đi đâu rồi chứ?

Tổ Nghiêm sốt ruột đi qua đi lại trong phòng, lòng nóng như lửa đốt. Đã hẹn nó ngày cưới phải gặp nhau ở phòng thay đồ, sao đến giờ nó vẫn chưa có mặt?

- Diệt tiểu thư! Tiểu thư mau mang váy cưới vào...

Đám thợ trang điểm gần đó cũng sốt sắng không kém. Vương thiếu gia đã giao vợ lại cho đám người này, nếu làm không ra hồn thì...

- Đợi đi!

Cô lạnh nhạt cất tiếng. Một người cười gượng:

- 1 tiếng nữa là làm lễ rồi. Tiểu thư mau mau mang váy cưới, trang điểm cũng rất là lâu nữa!

Cô không nói không rằng, phóng tầm mắt nguy hiểm sang phía bọn họ. Cả bọn nín thín thít, da gà da vịt nổi hết cả lên.

Người gì đâu mà ghê gớm dữ vậy trời!

Cùng lúc đó, bên ngoài cửa có một tay đàn em của hần chạy vụt đi. Tên đó chạy đến phòng của chú rể, kính cẩn:

- Phu nhân đang bay hoay trong phòng chờ em gái mình. Hơn nữa phu nhân nhất định không chịu thay đồ!

Vương Thiếu Quân mỉm cười đắc thắng, giọng hí hửng:

- Cứ tiếp tục theo dõi cô ấy! Để tôi xem cô ấy mạnh mẽ được bao lâu!

***

- Diệt tiểu thư! Chỉ còn nửa tiếng nữa thôi...

Đám thợ trang điểm lí nhí nói, thờ không ra hơi. Cái cô tiểu thư này tính kì!

Chịu không nổi nữa, cô quyết định rời khỏi phòng mặc cho bọn họ la hét í ới. Nhưng bất chợt cánh cửa mở ra trước, một người phụ nữ trung niên bước vào.

- Mẹ?!

Cô lùi về sau mấy bước, kính cẩn. Bà cười hiền, ngạc nhiên khi thấy cô chưa có chút gì trên người. Bà liếc sang đám thợ, làm cả đám run rẩy.

Cái nhà này, sao ai cũng đáng sợ thế chứ!

Tình thế bất buộc, cô đành phải ngồi vào bàn trang điểm.

***

Tiếng nhạc du dương vang lên trong nhà thờ trắng. Các vị khách mời đứng dậy, hào hứng chờ đón cô dâu của bữa tiệc.

Ngoài cửa xuất hiện bóng dáng của một nam một nữ. Là cô dâu và cha của cô ấy!

Cô bước chậm rãi trên thảm đỏ, tay nắm chặt bó hoa đến vận vẹo. Chết tiệt! Nguyệt Ngân nó chạy đi đâu rồi?

Còn hần ở trên lễ đài hí hửng không kém. Lần này cô không thoát khỏi hần đâu!

Vương Thiếu Quân chậm chậm bước xuống, nắm lấy tay cô đầy sùng ái.

Sau bao lời thề nguyện ước hẹn, hần chậm chậm mở màn phủ trên đầu cô dâu ra.

Đúng vậy! Người trước mặt chính là nữ nhân của đời hần!

Bên dưới những vị khách mời liên tục hò hét đòi màn hôn hấp dẫn. Thuận theo ý mọi người, hần cúi sát xuống cô, thì thào:

- Em nói sẽ lo liệu, mà em lại lo thế này sao?

Cô tức giận:

- Con bé nó đi đâu mất rồi!

Hần mỉm cười:

- Vậy sao em không nghĩ, mọi chuyện đều do tôi làm?

Cô ngạc nhiên, tròn mắt nhìn hắn. Nhưng chưa kịp nói gì, hắn đã nhẹ nhàng áp lên môi cô, hôn mon man như cánh bướm mềm mòng.

***

Hắn cho vệ sĩ bao quanh phòng ngủ mới yên tâm đi tắm. Cái cô tiểu thư mới cưới này, là một tay chơi lắm trò!

Cô ngồi trên giường, lòng bồn chồn nghĩ ngợi.

Không được! Không thể ở mãi nơi này như thế được!

Nhìn ra khung cửa sổ, bất chợt cô nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Cô nhanh chóng thay bộ đồ trên người, vứt cái váy cưới sang một bên. Tổ Nghiêm dùng toàn bộ áo quần mà mình có nối lại thành một sợi dây thừng, sau đó cột cổ định qua cửa sổ mà leo xuống.

Nhìn lên căn phòng mà mình vừa rời khỏi, cô cười đắc thắng:

- Vương Thiếu Quân! Nếu đã có cách bắt tôi cưới anh, thì ít nhất cũng phải có cách bắt tôi ở bên anh. Muốn giữ tôi bên cạnh, còn lâu anh mới đủ trình!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

3

- Cô bạn của tôi! Việc gì làm cậu phải chạy đến nước Nga xa xôi này vậy?

Cô một tay chống cằm, một tay nhàn nhạt nhấp rượu:

- Ba mẹ bắt tôi phải lấy cái tên Vương Thiếu Quân đó. Tôi thân là một người thành đạt, nửa đêm phải treo cửa sổ tầng 3 trốn đi. Roxiana cậu có thấy buồn cười không?

Cô gái tên Roxiana cười ngất nghềo, len lén bấm bụng:

- Diệt tổng của tôi! Cậu đúng là tay chơi thứ thiệt mà! Cứ không thích là bỏ, ai chơi nổi cậu chứ?

- Xi! Chẳng phải có cậu sao?

Nói rồi cô hơi ním cười một chút.

Roxiana đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội thỏ thẻ thỏ thẻ nói với cô:

- Nghiêm Nghiêm này! Cậu còn nhớ Alex không? Cái tên mà hồi nhỏ hay chơi với mình ấy!

Cô ngờ ngợ hình dung, rồi thảng thốt:

- Không lẽ Alex...về nước rồi sao?

***

Diệt Tổ Nghiêm đứng trên đường lớn, xung quanh là bóng tuyết trắng xóa.

Những năm ấu thơ, cô được ba mẹ gửi sang nước Nga xa xôi này để hoàn thành chương trình học tập. Tại đây cô đã gặp gỡ và kết bạn với duy nhất hai người: một là Roxiana, hai chính là cái tên Alex này.

Nhưng đến năm lớp 10, cậu ta đột nhiên theo gia đình ra nước ngoài sinh sống.

Cô hơi chạnh lòng. Hồi còn là một thiếu nữ vô tư, không gặp hắn quả là một loại bất hạnh.

Đến bây giờ mới chiêm nghiệm được, chẳng ai bên ta đến cuối đời, chỉ có ta mới có thể tự thương lấy...

Đột nhiên một vòng tay to lớn ôm lấy cô từ sau lưng, làm cô giật mình. Người đàn ông đó ghì mặt vào vai cô, âu yếm:

- Nghiêm! Tôi về với em rồi đây!

Cô nhận ra giọng nói đó, nhưng ngay lập tức kháng cự xịch xa hắn ra.

- Alex! Mừng cậu đã về!

Thái độ của cô làm hắn có chút ngạc nhiên. Lúc nhỏ, mỗi một mùa đông, cô là luôn chủ động tìm đến hắn. Nếu hắn không chịu ôm cô, cô liền tỏ vẻ giận dỗi.

Nhưng bây giờ...

Cô đã cứng chạc hơn, xinh đẹp hơn, còn có dáng vẻ của một người thành đạt.

Cô nhàn nhật lên tiếng:

- Năm đó, tôi cảm thấy lạnh lẽo, nên mới phải vay mượn sự ấm áp từ cậu. Nhưng bây giờ, cho dù lòng người có lạnh hơn đi chăng nữa, tôi cũng chẳng cần cậu ôm nữa rồi!

***

- Chỉ là một bữa ăn thôi, cậu có cần phải bao luôn cái nhà hàng này không?

Alex nhún vai:

- Biết sao giờ! Bao nhiêu năm không gặp, tôi có rất nhiều điều muốn nói với em. Một không gian riêng tư thích hợp với buổi trò chuyện đó hơn.

Cô hừ nhẹ, đưa tay vớ lấy cốc trà nóng. Nhìn theo từng cử chỉ tao nhã kia, hần bắt chợt đau lòng.

Diệp Tố Nghiêm bây giờ, không còn là cô gái ngây thơ ngày đó nữa!

Cô tuy ngoài mặt không có gì, nhưng trong lòng lại sinh một loại khó chịu.

Roxiana đến sát gờ hẹn lại bảo có việc, để mình cô với hần ta nơi này. Cô ấy muốn gì, cô còn không hiểu sao?

- Cậu bây giờ đã phỏng phao vậy rồi, chắc cũng đã một hai đứa con nhỉ?

Hần hứng thú nhìn cô, tia phong tình lướt qua nơi mắt:

- Tôi vẫn đang độc thân, cũng chưa từng có mảnh tình nào vắt vai!

Tố Nghiêm hờ hững gạt đầu.

Thì ra là muốn tác hợp cho cô và hần!

Cô cười hời hợt, cảm giác hơi phiền hà.

Vừa mới trốn xong một tên, bây giờ còn phải đối phó thêm một tên. Số cô cũng đào hoa phết!

***

- Thiếu gia thiếu gia! Không xong rồi! Có chuyện không hay rồi!

Một tên vệ sĩ hét hải chạy vào, quên mất cả tôn ti trật tự.

- Phu nhân...phu nhân đang ở Nga!...Cô ấy..cô ấy...

Vương Thiếu Quân nhăn mặt chờ tên đó nói tiếp:

- Phu nhân đang trốn ở Nga, hơn nữa còn đang đi ăn với một người đàn ông lạ!

Hần đập bàn đứng dậy, trên trán nổi hắc tuyến.

Chết tiệt! Tôi mới lo là một tí, em đã chạy mất tích. Bây giờ em còn dám lên lút đi "hẹn hò" sau lưng tôi. Diệp Tố Nghiêm! Bình giấm di động nhà em, sắp nổ tung rồi!

Hần phát lấy cánh áo, hùng hổ ra lệnh:

- Bao vây nhà hàng mà bọn họ đang ăn. Hãy đảm bảo rằng họ sẽ không thể rời khỏi đó.

- Vâng!

- Âm thầm điều tra thông tin về cái tên dám lên phén với vợ tôi.

- Vâng!

- Bằng mọi giá phải bắt được cô ấy về với tôi!

- Vâng!

Nói rồi hần rời đi. Tên vệ sĩ chảy mồ hôi hột.

Thiếu gia nhà này nổi máu ghen, lần này phu nhân thảm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

4

Xế chiều, hai người rời khỏi bàn ăn, ra đến ngay cổng liền bị một đám người mặc vest đen chặn lại.

Cô cau mày nghĩ ngợi. Alex cho đây là cơ hội, liền xông ra tỏ vẻ anh hùng:

- Các người là ai? Sao lại chặn đường chúng tôi?

Đám người không hề nhúc nhích. Hấn bề mặt hỏi lại:

- Các người là ai? Biết chúng tôi là ai không mà dám chặn đường?

Đám người vẫn đứng im như pho tượng đồng. Cô đưa tay bóp trán. Cái tên Alex này đúng là dở hơi quá đi mất!

- Tránh ra đi!

Cô lạnh lùng lên tiếng. Alex khẳng khăng đứng trước mặt cô:

- Không được! Bọn họ là thành phần nguy hiểm, họ sẽ làm em bị thương mất!

Cô liếc hấn một cái, uy hiếp:

- Ở đây còn chưa biết ai nguy hiểm hơn ai đâu!

Alex hóa đá. Cô gái này, có cần mạnh mẽ vậy không chứ?

Cô lướt qua đám người, nhưng một tên đưa tay chặn lại, lúc nói hơi cúi đầu:

- Thưa phu nhân! Tạm thời phu nhân chưa thể rời khỏi đây!

- Có phải Vương Thiếu Quân ra lệnh không?

- Phu nhân cứ ở lại đây! Chúng tôi sẽ đảm bảo sự an toàn của phu nhân!

Đám người rầm rập cúi đầu, trước sau vẫn không chịu lui bước. Tổ Nghiêm thở dài.

Mệt quá đi mất!

Còn Alex lúc này vẫn chưa tiêu hóa kịp màn đối đáp trước mắt.

Phu...phu nhân?!

- Nghiêm! Nghiêm! Sao họ lại gọi em..

Không đợi cô trả lời, một tên vệ sĩ lạnh lùng đáp:

- Phu nhân là vợ của thiếu gia nhà chúng tôi! Dù là hiện tại hay đến mai sau cũng đều là phu nhân của chúng tôi. Bất kì ai cũng không thể mang phu nhân đi!

Cô đen mặt.

Ồ đêch! Cái gì mà vợ của thiếu gia chứ?

Alex không tin nổi vào tai mình:

- Nghiêm! Em có chồng...rồi ư?

- Đúng vậy! Không những đã có chồng, mà còn đang có thai!

Một giọng cao vút vang lên. Đám vệ sĩ lau mồ hôi hột. Bình giám di động, tới rồi!

Vương Thiếu Quân đột nhiên xuất hiện, đưa tay ôm lấy eo cô. Cô khó chịu định cách xa, nhưng càng nhúc nhích hấn càng ép cô chặt hơn.

- Có...có thai?!

- Chuẩn! Cục cưng nhà tôi rất nghe lời tôi, còn rất yêu thương tôi nữa. Cậu ở trong mắt cô ấy, không đáng giá một cứt!

Hấn hùng hổ lên tiếng, về mặt gương gương tự đắc.

Hehe! Dám dành vợ ông, ông và hường cho đầy mặt!

Trên trán nổi hắc tuyến, cô đưa tay véo hấn một cái. Cái tên bố lão bố lếu này, còn dám nói cô đang mang thai ư?

Hấn nhảy dựng lên, rồi cố cười tươi giữ thái độ:

- Cô ấy có sở thích rất đặc biệt là cứ gặp tôi liền nhéo tôi vài phát. Không phải ai trên đời cũng được hưởng đặc ân đó đâu!

Alex tái mặt. Roxiana đáng ghét! Cô không những đã có chồng, còn có con, vậy mà lại dám làm mai cho hai người.

Khốn nạn! Đúng là khốn nạn thiệt mù~~

***

- Theo anh về nhà!

Hắn nắm lấy tay cô, kéo cô ngồi vào trong xe. Cô giằng co nhất định không chịu vào. Chẳng biết trời xui đất khiến thế nào, lại để cô vấp ngã, nằm gọn ngay trong lòng của hắn.

Hắn cười tà:

- Thì ra em thích kiểu ngồi này!

Cô giãy giụa, mắng hắn:

- Vô liêm sỉ!

Hắn đưa tay nâng cằm cô lên, nháy mắt:

- Thời nào rồi? Vô liêm sỉ mới có vợ!

Cô vẫn bị hắn ghì chặt trên chân mình, mặt đối mặt dính sát gần nhau. Hơi thở thơm tho từ khoang miệng của cô làm hắn thích thú.

- Sao lại dám nói tôi mang thai?

Cô lạnh lùng lên tiếng. Vương Thiếu Quân đưa tay ôm lấy eo cô, làm cô ngượng chín mặt.

Thế này thì...gần quá!

Khuôn mặt của cô hóa xanh rồi lại hóa đỏ làm hắn phì cười. Không ngờ cô là người dễ đỏ mặt như vậy!

- Đó chẳng phải sự thật sao? Có thể bây giờ em chưa mang, nhưng sau này nhất định sẽ có thôi!

Cô liếc hắn một cái, đáy mắt lóe lên tia sát khí:

- Buông tôi ra!

- Không buông đấy thì sao?

- Tôi bảo buông tôi ra!

- Lêu lêu~ Có giỏi thì em tự mình thoát khỏi tôi đi nào!

- Anh...!!! Vương Thiếu Quân! Loại đàn ông mặt dày vô liêm sỉ như anh sao còn có...um..

Cô chưa kịp nói xong hắn đã áp đảo đôi môi mình lên môi cô.

So với nụ hôn ở đám cưới, nụ hôn này lại mãnh liệt vô cùng.

Một hơi dài chứa đầy yêu thương. Hắn buông cô ra, mắt lóe lên tia ôn nhu:

- Nghiêm! Anh thật sự rất nhớ em! Sau này em đừng bỏ anh đi như vậy có được không?

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

5

- Thím Trương! Thím thấy hôm nay con mặc bộ này có đẹp không?

Diệp Nguyệt Ngân tung tăng xoay một vòng, lúi húi nhìn quanh nhìn quẩn. Thím Trương cười ngượng.

Cô ấy đột nhiên xông vào Vương gia, còn tự cho mình là Vương phu nhân. Nghe tin cậu chủ sắp bay từ Nga về, liền tự mình xúng xính váy áo như đúng rồi.

- Mâu son này nữa! Thím thấy có hợp với con không? Lát nữa chắc anh ấy sẽ bất ngờ, ôm con rồi hôn con ngấu nghiến cho mà xem!

Đám người hầu nhìn nhau bặm miệng. Cái gì mà ôm rồi còn hôn chứ?

Nguyệt Ngân thấy thế liền tỏ thái độ, trách mắng:

- Các người thì biết gì mà cười? Bộ chưa bao giờ thấy người vợ nào chuẩn bị áo quần để đón chồng mình sao? Hơn nữa mấy người là người hầu, lấy tư cách gì mà cười tôi? Tôi là phu nhân của cái nhà này, là chủ của các người đó!

Đám người hầu cúi đầu, nghiêng răng nghiêng lợi.

May thay người cậu chủ lấy không phải là à ta, nếu không..

Chắc tụi này xin về quê cày ruộng quá!

Đúng lúc đó, ngoài cửa vang lên tiếng xe hơi chạy vào.

Cô ta hết sức mừng rỡ chạy ra, vừa thấy hấn liền ôm chầm lấy:

- Anh yêu! Mừng anh đã về!

Hấn ngơ ngác không hiểu chuyện gì, nhìn sang thím Trương đã đứng gần đó thì thím cũng chỉ biết cười ngượng:

- Hôm trước đột nhiên Diệp tiểu thư xông vào đây, còn tự nhận mình là Vương phu nhân. Tiểu thư đã ở đây được một ngày rồi.

Nguyệt Ngân cúi gắt lên, miệng lải nhải:

- Cái gì mà đột nhiên với chả tự nhiên! Tôi là vợ của anh Quân, sao lại không được ở đây?

Hấn định lên tiếng, trong xe bắt chợt vang tiếng lạnh lùng:

- Tiểu Ngân! Em về nhà đi! Ở đây hết chuyện của em rồi!

Cô ta ngơ ngác nhìn chị gái mình cũng bước ra từ trong chiếc xe hơi mà hấn ngồi. Ắt hẳn bấp:

- Chị...anh Quân vừa ở Nga về, sao chị lại ở chung với anh ấy?

Vương Thiếu Quân lúc này mới chán chường đẩy nhẹ ả ra, bước tới ôm ngang vai cô:

- Đương nhiên tôi đi Nga là để rước vợ mình về rồi!

- Vợ?!

- Đúng vậy!

Hấn nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay cô một cái:

- Diệp Tố Nghiêm chính là vợ của tôi!

***

- Chị! Sao chị lại làm vậy với em?

Hai người đứng sau vườn, bầu không khí vô cùng âm đạm. Cô lắc đầu, giọng chân thành:

- Chị xin lỗi! Vốn dĩ mọi chuyện đã được lên kế hoạch sẵn. Không ngờ người của hấn dám đưa em đi, còn hấn thì ở lại tổ chức đám cưới với chị. Chị thật sự không biết chuyện này!

Ả không chịu, tiếp tục la hét:

- Thế tại sao chị lại đi Nga với anh ấy? Hơn nữa anh ấy còn gọi chị là vợ. Chẳng phải chị nói anh ấy không có tình cảm với chị sao?

- Chị thật sự không biết!

Cô dùng lời nói nhẹ nhàng nhất có thể:

- Đêm tân hôn, chị đã trốn hấn và bay sang Nga. Nhưng hấn tìm được tới chỗ chị ở, và còn bắt chị về. Còn về khoảng tình cảm...ban đầu hấn tỏ vẻ như không có gì, nhưng sau lại lộ rõ bản chất thật sự của mình. Lần này chị thật sự có lỗi với em, nhưng ít nhất chị đã làm theo những gì mình muốn, không ngồi một chỗ để hấn tùy ý sắp đặt.

Nguyệt Ngân cười khinh bỉ hất mạnh tay cô ra, vẻ chán ghét hiện rõ trên khuôn mặt ngây thơ:

- Không phải chị là loại người bất cần đời sao? Chị mạnh mẽ lắm mà, mưu mô lắm mà! Sao lần này chị lại chịu thua nhanh như thế? Hay là, chị có tình cảm với anh ấy, mà còn giả bộ thanh cao?

Tố Nghiêm bất ngờ ngẩng nhìn ả.

Con bé vừa...mắng cô sao?

Ả nhếch môi đi quanh cô một vòng, đánh giá một lượt:

- Ở với chị bao năm như vậy, tôi cứ nghĩ chị thật thà tốt bụng lắm. Ai dè...Xi!!! Cũng là loại con gái vì trai mà dối trên lừa dưới như vậy thôi!

"..."

Cô đen mặt, trán nổi ba đường hắc tuyến. Nó đưa tay cuộn lấy mấy lọn tóc của cô, tiếp tục mĩa mai:

- Ở bên ngoài chị lại đi rao là mình không thích anh ấy các thứ các thứ. Nhưng giờ thì sao? Chị lại đi cưới anh ấy. Diệp Tố Nghiêm! Con người chị còn tự trọng không?

"..."

- Chị còn bày đặt lên kế hoạch cho tôi đám cưới với anh Quân! Hay là người bất cóc tôi là chị? Chị muốn đám cưới với anh Quân nhưng lại sợ tôi phá đám, thế là chị sai người bắt tôi, đến khi tôi về liền đổ lỗi cho anh ấy?

"..."

- Chị không cảm thấy xấu hổ sao? Thân là chị gái lại đi lừa lọc em gái như vậy, chị không thấy hổ thẹn với...aaa...

Ả nói chưa xong, đã bị ả nguyên một tát của cô. Ả đau điếng, đưa tay tát lại. Nhưng vừa đưa lên không trung liền bị cô chụp lại, dùng lực bẻ ngược lui sau lưng. Ả chảy nước mắt, một bụng dao găm nổi lên.

- Chị... chị dám đánh tôi sao? Bị tôi nói trúng tim đen, nên chị giận sao?

Cô mỉm cười nhàn nhạt, giọng lạnh rã:

- Nếu sự thật là thế, thì em tính làm thế nào đây?

- Chị...!!!

- Cô gái nhỏ! Em có biết mình đang nói chuyện với ai không?

Cô nhếch môi xô mạnh ả ra, làm ả ngã ngay xuống sân. ả nghiêng rằng định vỗ lại, nhưng khi thấy bộ dạng của cô, liền tái mặt.

Tổ Nghiêm đứng trên cao, mắt lóe lên tia thuốc súng:

- Nghe cho kĩ đây! Người đang đứng trước mặt em là Diệp Tổ Nghiêm! Diệp Tổ Nghiêm này trời không sợ đất không lay, một cô gái nhỏ bé như em thì làm được gì đây?

- Chị...chị đừng tự cho mình là thần thánh!

Cô cười nhạt nhẽo, cúi xuống gần ả, giọng điệu thấp phẫn ghê rợn:

- Chị tự cho mình là thần thánh thì sao? Em làm gì được chị không? Nguyệt Ngân! Em đừng nghĩ mình là trung tâm, mọi người đều sẽ thuận theo ý em. Sau này còn dám hỗn láo, chị sẽ cho em biết tay của chị! Ba cho em một món, chị lấy đi mười món; mẹ cho em một thứ, chị nhất định...sẽ dành lấy mười thứ!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

6

- Mẹ! Con không chịu đâu! Con muốn cưới anh Quân cơ!

Nguyệt Ngân nũng nịu lắc lư qua lại, nhất quyết đòi cưới hẳn cho bằng được. Bà đau đầu, đưa tay bóp mi tâm:

- Con rě Quân đã thành anh rě con rồi, không được ăn nói bậy bạ!

Ả bĩu môi, la lối:

- Cái gì mà anh rě chứ? Anh ấy vốn dĩ là chồng con, chị hai lại đi giành mất của con. Mẹ! Mẹ nói chị hai trả anh Quân lại cho con đi!

Ả nắm lấy tay bà năn nỉ hết lời. Chưa biết trả lời thế nào, trên lầu đã vang xuống tiếng ồm ồm:

- Không được vô lễ! Con dám nói chị mình như vậy sao?

Diệp Bất Minh đằng đằng sát khí đi xuống, hơi thở có phần vội vã. ả không chịu thua, tiếp tục đôi co:

- Đó là sự thật, tại sao con không được quyền nói chứ? Anh Quân là chồng con! Anh Quân là chồng của con!

- Con cảm ơn lại ngay cho ba! Con rě Quân và con vốn dĩ chỉ có một mối quan hệ là anh em rě. Hơn nữa, người được chọn cho cuộc liên hôn này là Nghiêm Nghiêm, không phải con!

- Nhưng chị ấy đâu có tình cảm với anh Quân?

Ả ủy khuất, nước mắt ngấn dài:

- Chị Nghiêm còn hứa cho con lấy anh Quân. Nhưng giờ thì sao chứ? Chị ấy lừa con, chị ấy không thực hiện lời hứa với con! Con không chịu! Anh Quân phải là chồng của con! Chị Nghiêm là kẻ lừa đảo, là kẻ dối trá, là thứ người...aaa...

Chưa kịp nói xong, ả đã bị Diệp Bất Minh tát cho một cái rě mạnh. Diệp lão phu nhân hoảng hốt đỡ lấy ả, nhìn ông giận đến run người:

- Con cho rằng, chỉ cần con bé đồng ý, thì ba cũng sẽ đồng ý cho con lấy con rě Quân sao?

- Ba...

- Diệp Nguyệt Ngân! Con nghe cho kĩ đây! Con rě Quân muôn đời muôn kiếp là chồng của Nghiêm Nghiêm. Cho dù hai đứa nó có li dị, cả đời này con cũng đừng hòng đến lượt bước chân vào Vương gia!

Nói rồi ông bỏ đi lên phòng, lạnh lùng hết nấc có thể.

Không phải là ông không thương con, mà là ông đang chỉ rõ cái sai cho con. Con bé này, từ nhỏ đã được nuông chiều nên bây giờ sinh hư. Đến anh rě mà nó còn dám mơ mộng, nếu không vạch rõ ranh giới, chẳng biết nó sẽ làm gì nữa.

Diệp lão phu nhân an ủi con gái đôi ba câu, rồi lại chạy lên với chồng mình. Diệp Bất Minh bị bệnh tim, rất dễ xúc động. Mà mỗi lần xúc động, là một lần từ thần "dạo" qua nhà.

Nguyệt Ngân nắm chặt hai tay, móng tay cơ hồ xuyên qua lớp da móng. ả điếng người sờ lên chỗ vừa bị tát.

- Tôi cũng là con gái ông, sao ông lại đối xử với tôi như vậy chứ?

Á diên cuồng hét lên, vớ lấy bình hoa gần đó đập mạnh xuống sàn. Từng mảnh vỡ bắn ra tung tóe, một số mảnh còn ghim vào chân ả. Nhìn máu tươi chảy ra, ả cười như kẻ điên, mắt lóe lên tia khát máu.

- Đúng rồi! Sao mình không tương kế tựu kế nhỉ? Mình có thể làm cho bọn họ không đến được với nhau mà! Và lúc đó, mình sẽ có thể ở bên cạnh anh Quân...

Ả hí hửng cười, giọng thập phần khinh bỉ:

- Chị hai yêu dấu của em! Chị...chuẩn bị xong đời rồi!!!

***

Do là người thân trong nhà, nên ả dễ dàng điều tra ra được hôm nay cô có dự một buổi tiệc lớn.

Đêm xuống, ả âm thầm trà trộn vào đám đông, bắt đầu lên kế hoạch cho mình.

Tổ Nghiêm đứng ở góc vắng, tay nghịch ngợm trên màn hình điện thoại.

Mấy cái buổi tiệc đông người này, cô không thích!

Mà ở đây lại có rượu, cô càng không thích!

Không biết có phải do bẩm sinh hay không, nhưng cô bị dị ứng với rượu. Chỉ cần nhấp một chút thôi, cô sẽ say ngay lập tức. Nhưng điểm đặc biệt ở chỗ là sau khi uống rượu, phải đến năm mười phút cô mới ngấm hết cơn, và lúc đó mới không biết trời trăng gì nữa.

Bởi vậy, cho dù gặp ai, cô cũng chưa bao giờ nể mặt họ mà uống một ly rượu!

- Diệp Tổ Nghiêm! Thì ra cô ở đây sao?

Một giọng hờn hờ vang lên làm cô chau mày. Là Diên Vĩ.

Người này cô vô tình gặp một hai lần, nhớ được cái tên đã là may rồi!

- Tôi tìm cô này giờ đó!

Cô nhàn nhạt lên tiếng, liếc sang ly rượu và ly nước cam trên tay hắn ta:

- Muốn uống sao?

- Đúng vậy! Của cô đây!

Nói rồi hắn đưa ly nước cam cho cô. Cô không vội nhận lấy, ánh mắt lóe lên tia sát khí:

- Sao anh biết tôi không uống được rượu?

Hắn lấp bắp:

- À thì...tôi có nghe Nguyệt Ngân nói qua một lần...

Cô gật đầu cầm lấy ly nước, không kiêng dè một hơi uống cạn. Diên Vĩ nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt.

Hôm nay Diệp Tổ Nghiêm mặc một cái váy dài đến gót chân, phía bên phải hơi xẻ ra một chút như sườn xám. Chiếc váy bó sát ôm trọn cơ thể hoàn hảo, làm hắn không nhận được mà liếm mép một cái.

- Tôi uống xong rồi! Cút đi!

Cô ném chiếc ly sang bên cạnh, lạnh lùng đuổi không chút nể nang. Diên Vĩ gật gật đầu, vội vàng bỏ đi rồi chạy tới nhà vệ sinh.

Diệp Nguyệt Ngân bước ra, cẩn thận dùng mũ lưỡi trai che đi khuôn mặt:

- Chị ta uống được ngụm nào không?

Diên Vĩ cười đều cáng:

- Không phải là một ngụm, mà là một ly! Cô ta uống sạch ly nước cam đó không chừa miếng nào rồi!

Ả ta nhếch môi, trong thân tâm nổi lên một loại tự tin khó tả.

Ly nước cam đó, có hòa với rượu!

- Lát nữa chị ta sẽ say tí bì cho mà xem! Chuyện còn lại, tôi giao hết cho anh!

Diên Vĩ vui như mở hội, mắt lấp liếm.

Được lên giường với một người đẹp như Diệp đại tiểu thư, quả là phúc phần 3 đời của hắn!

Hắn hờn hờ rồi đi, còn hít một hơi sâu chuẩn bị cho những chuyện sắp tới.

Nguyệt Ngân mỉm cười đầy ác độc lên nhìn ra bên ngoài, giọng man rợ:

- Diệp Tổ Nghiêm! Đêm nay chị sẽ tàn đời! Để tôi xem, anh Quân sẽ đối xử với loại phụ nữ bại hoại như chị có bao nhiêu phần độc ác. Và sau đó, tôi - Diệp Nguyệt Ngân, sẽ đường đường chính chính bước vào cửa nhà họ Vương. Tôi sẽ đạp chị dưới chân, cùng với gia đình của chị nữa! Diệp Bất Minh, ông là ba tôi, nhưng tôi...cũng không tha cho ông đâu!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

7

- Chết tiệt! Ly nước cam có rượu sao?

Tổ Nghiêm ngồi trên giường, đầu đau như búa bổ. Sau khi uống cạn ly nước đó, tay chân cô liền trở nên bủn rủn. Phải khó khăn lắm cô mới tự mình tới được phòng nghỉ dành cho khách.

Cô nằm dài xuống, đưa tay bóp véo mi tâm, cố dùng sự đau đớn để làm bản thân tỉnh táo hơn. Nhưng dường như mọi thứ đều vô dụng.

Trong cơn mơ màng, cô thấy kẻ nào đó đang tiến tới gần mình. Kể đó, một luồng cảm giác nhồn nhột chạy khắp cơ thể cô. Cô mờ toang mắt, sự giận dữ lan tràn khắp khuôn mặt đỏ bừng.

- Thì ra là anh giờ trò!

- Suyt! Đừng động đây!

Diễn Vĩ cười xảo quyệt, bàn tay nhanh lẹ luồn vào trong váy cô. Cô nghiến răng, tay cuộn lại thành quyền:

- Thả tôi ra trước khi quá muộn!

Hắn cười đắc ý, giọng khinh thường:

- Thôi nào! Lúc nào rồi mà em còn mạnh miệng vậy chứ? Phục vụ anh đêm nay cho tốt, anh sẽ nhẹ nhàng mà!

Nói rồi hắn tiếp tục giờ trò với cơ thể của cô. Cô căm phẫn, cố gắng nhìn rõ mọi vật trước mắt. Tổ Nghiêm nhận lúc hắn không để ý, thò chân đá mạnh vào "cậu nhỏ" kia, làm hắn ngã sang một bên rên la thảm thiết. Nhân cơ hội đó, cô vội tìm lại ý thức chạy vụt ra khỏi phòng. Diễn Vĩ tối mặt rượt theo.

- Không được! Mình sắp chịu không nổi rồi!

Cô mệt mỏi dựa vào tường, tay đập mạnh về phía thái dương. Con đường ngập ánh sáng trước mắt cứ như phân ra thành cả trăm lối, làm cô choáng váng vô cùng.

Vừa định chạy tiếp, một lực đủ mạnh liền kéo cô lại làm cô ngã lui sau. Hắn cười man rợ nhìn cô trong lòng mình, nham nhở:

- Định bỏ trốn sao? Cho em chạy nửa đường cũng không thoát khỏi anh!

Nói rồi hắn ép cô đi theo mình về lại căn phòng ban nãy. Cô giãy giụa không chịu đi, cố lấy chút lực tàn xoay người ra sau đá hắn một cái. Đôi giày cao gót làm hắn ê ẩm cả mình. Cô ta có võ!

- Con khốn này! Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt sao?

Hắn bất ngờ trước hành động của cô. Cô đưa tay xé hết phần tà váy phía dưới, để lộ đôi chân dài đến hơn đầu gối một chút. Cô trụ lại thành thế, giọng lạnh nhạt:

- Tên cận bã như anh, hôm nay tôi nhất định xử đẹp!

Bị giằng dụa lên lòng tự trọng, hắn điên tiết lao về phía cô, đưa tay bắt lấy cô. Do xé bớt cái váy nên có tư thế thoải mái, cô dễ dàng né được một tên đàn ông mất kiểm soát. Hắn ngã xuống sàn, chưa kịp hoàn hồn đã bị cô dùng chân đạp mạnh vào lưng. Cô dùng toàn bộ sức lực giẫm xuống gót giày.

Hắn ngất đi, trên lưng là một mảng máu.

Nhìn Diễn Vĩ nằm dài dưới đất, cô mỉm cười, hai chân run rẩy. Trong chốc lát, cả cơ thể của cô cũng thả dài trên nền nhà trắng tinh.

***

- Thằng khốn nạn này! Ai cho mày đụng vào vợ tao?

Vương Thiếu Quân giận dữ đâm vào mặt Diễn Vĩ, làm hắn ta ngã quay xuống đất. Không đợi bị đánh tiếp, hắn liền quỳ lên, khóc nức nở:

- Em xin lỗi anh Vương! Em không ngờ Diệp Tổ Nghiêm lại là vợ của anh! Em xin lỗi anh, em xin lỗi...aaa...

Không để nói xong, Vương Thiếu Quân thuận chân đá vào cơ thể hắn, làm hắn nằm bẹp dí trong một góc tường. Vương Thiếu Quân đen mặt đi tới, túm lấy cổ áo hắn, giọng vô cùng đáng sợ:

- Nếu cô ấy không phải vợ tao, mày cũng sẽ đi hãm hại cô ấy đúng không?

Diễn Vĩ chấp hai tay lại, thành khăn:

- Em thật sự không cố ý đâu! Chỉ tại chị Nghiêm quá xinh đẹp nên em...aaa...

Thiếu Quân ném hần xuống, ngay lập tức từ bên ngoài có hai tên áo đen đi vào. Diên Vĩ túm lấy cổ chân hần, năn nỉ hết lời.

Đúng vậy! Nếu còn muốn giữ mạng, thì cho dù phải cắt lưỡi Diên Vĩ hần cũng sẽ cầu xin!

Sau một hồi lời thôi, hần đồng ý cho qua chuyện này.

Trước khi rời đi, hần không quên hăm dọa một câu:

- Mày nên nhớ cho kĩ, Diệp Tổ Nghiêm là người phụ nữ của tao! Đến cả tao còn phải kính sợ, thì mày cũng đừng nghĩ đến chuyện chạm vào một sợi tóc của cô ấy!!!

- Vâng em biết rồi! Em hứa từ nay không dám làm loại chuyện đó nữa!

- Mày nên nhớ, thứ nhất: Diệp Tổ Nghiêm là vợ của tao; thứ hai: cô ấy là người không phải kẻ như mày có thể chơi nổi đâu!!!

Vương Thiếu Quân rời đi, để lại một bầu trời u ám trong phòng bệnh nhỏ.

Diên Vĩ đập tay xuống sàn. Khốn nạn! Không muốn ai, lại muốn lên giường với phụ nữ có chồng quyền thế!

***

- Một chút rượu thôi đã làm em say tí bi như vậy rồi. Sau này sao anh dám để em ra ngoài một mình đây chứ?

Hần đau lòng gục đầu vào tay cô, nước mắt chỉ trực trào ra. Hôm qua nghe tin cô xảy ra chuyện, hần lập tức cho người đi đến hiện trường. Bữa tiệc tùng đó, rốt cuộc lại bị hần phá cho nát bét.

Xông vào lại thấy cô nằm giữa sàn, váy thì bị xé rách, còn bên cạnh một tên đàn ông máu me đầy người. Hần vừa giận vừa thương, không nỡ hó hê cô một câu.

- Em mau tỉnh lại, anh muốn thấy em cười!

Hần buồn bã nhắm mắt, tựa vào lòng bàn tay êm dịu của cô.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài cửa phòng, Diệp Nguyệt Ngân đang tức đến run người.

Mọi chuyện...đã đổ sông đổ bể rồi!

- Diệp Tổ Nghiêm! Lần này xem như chị gặp may. Nhưng tôi sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu! Anh Quân, nhất định phải là chồng của tôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

8

- Anh đang làm cái quái gì vậy?

Cô cau mày nhìn hần đang mang tạp dề, trên tay là một cây chổi lông gà mới toanh. Hần nhìn cô cười hi hi, nháy mắt:

- Anh quét mảng nhện trong phòng, kéo em nằm lại bụi!

Nói rồi hần bắt đầu đứng lên cái ghế cao, nhón chân lau nơi mấy góc tường. Biết sao giờ, ai biểu xây nhà cao quá chứ!

Cô chống cằm, chăm chú nhìn dáng vẻ bận rộn của hần.

Vương Thiếu Quân mang tạp dề lau nhà cho vợ...phụ cmm com mắt!

Đột nhiên cô đỏ mặt, đập đập vào má mình mấy phát. Cái gì mà vợ chứ? Cô điên rồi!

Sau một hồi loay hoay vô cùng khổ sở, hần đứng trước mặt cô, tay chống hông cực kì oai phong:

- Em xem anh làm có giỏi không?

Cô nhìn quanh, gật gật đầu. Hần nở mũi, cười tự đắc:

- Cái này là anh mới làm "sương sương" thôi! Anh còn có thể làm giỏi hơn nữa kia!

Tổ Nghiêm vỗ trán thở dài. Trời ạ! Đàn ông gì như trẻ con thế?!

Nhìn mảng áo thun ướt đẫm, bên thái dương những giọt mồ hôi chảy dài, trong vô thức cô tiến tới chỗ hần, đưa tay lau mồ hôi cho hần.

Ban đầu hần còn ngỡ ngàng, sau một hồi lại hạnh phúc như bay tận chín tầng mây:

- Vợ! Em động lòng anh rồi chứ gì?

Lúc này cô mới tá hỏa phát hiện ra, giả vờ hờ lạnh:

- Động cái nổi gì chứ?

- Hí hí! Vợ động lòng anh rồi~~

- Anh...

Cô lạnh lùng quát lên, nhưng khi thấy bộ mặt "đáng yêu" kia liền không cảm lòng, môi hơi nhếch một tí. Hắn nhảy tung tung lên giường, nhanh chóng đè cô ra:

- Nếu em đã yêu anh rồi, chỉ bằng bây giờ "yêu" luôn đi!

Hắn chu chu cái môi đòi hôn cô. Cô đen mặt:

- Anh có biết tôi thoát khỏi Diên Vĩ bằng cách nào không?

Vương Thiếu Quân định lắc đầu, nhưng rồi chợt nhớ tới tờ khám tổng quát của Diên Vĩ.

Bộ phận "cậu nhỏ" của tên đó bị tổn thương, mà thủ phạm gây án chính là cô.

Trên trán nổi hắc tuyến, hắn sợ sệt tránh xa cô ra, lắp bắp:

- Vợ đại nhân tha mạng! Tiểu tử từ sau không dám xằng bậy nữa! Hãy cho "tiểu tử từ" của tiểu tử này một cơ hội để sống!!!

Không đợi cô trả lời, hắn đã "cao chạy xa bay".

Cô phụt cười. Mới dọa thế thôi đã sợ mất mật rồi.

***

- Anh có chuyện muốn nói với em!

Hắn hùng hổ đứng trước mặt cô, giọng danh thép. Cô chau mày nhìn chai rượu trên tay hắn.

Chai rượu này là ý gì?

- Em nghe đây! Vì sự nghiệp "an ninh quốc phòng", hôm nay anh sẽ "huấn luyện" đặc biệt cho em!

- "..."

- Để tránh tình trạng bị dị ứng với rượu, nội trong buổi này em phải uống được...ít nhất là một ly! Em mà không uống được, anh không tha cho em!

- Ủa rồi sao anh chắc tôi sẽ uống vậy?

Đang bùng bùng khí thế, cô quát câu làm hắn điều đứng.

Chết tiệt! Sao vợ mình phũ phàng thế không biết!

- Thì...nói chung là nghe lời anh, em cứ uống đi! Vì bản thân em chứ đâu phải anh?

Cô lườm hắn một cái:

- Chắc không? Lỡ tôi uống vào mà mất đi ý thức, anh có chắc mình không làm gì tôi không?

Hắn ưỡng ngực, vỗ vỗ vài cái:

- Anh xin thề với tư cách là chồng em! Nếu anh dám làm gì em...anh sẽ ra sofa ngủ!

- Làm như bây giờ anh được ngủ với tôi không bằng!

"..."

Ồ đêch! Sao vợ mình không biết thương mình gì hết vậy?!

Thấy khuôn mặt đen như đất nòi kia, cô mỉm cười nhẹ nhẹ, đưa tay vớ lấy chai rượu:

- Được! Một ly! Dù sao tôi cũng là người của thương trường, không biết uống rượu sẽ là điểm yếu chí mạng để kẻ khác bắt bẻ tôi. Như vụ Diên Vĩ vừa rồi vậy!

Nhìn cô uống hết một hơi rượu, hắn hi hửng bịt môi. Nghe lời hắn quá chứ ỉ~

Vừa nhấp cạn ly rượu, cô liền cảm thấy đầu óc choáng váng. Một màn sương mỏng hiện lên nơi đáy mắt. Cô đưa tay đập đập vào đầu, lại mơ hồ nghe tiếng ai đó thỏ thẻ:

- Em nghe anh nói không? Em hít thở đều đi! Bình tĩnh! Bình tĩnh...!

Hắn thì thầm bên tai cô, chất giọng ấm áp len lỏi vào tận xương tủy của cô. Cô bị giọng nói kia làm cho mê hoặc, trong vô thức có thể tỉnh táo hơn một chút.

- Thiếu Quân! Anh...em có thể thấy anh...

Cô lắc lắc đầu, nhắm mắt rồi mở mắt, mọi vật dường như rõ ràng hơn một chút. Hắn cười tự tin, tiếp tục rót vào tai cô chất giọng êm dịu:

- Đúng vậy! Nhìn anh này! Anh vẫn ở trước mặt em đây! Anh đang ở ngay trước mặt em đây!

Tổ Nghiêm run rẩy đưa bàn tay lên không trung, cố gắng chạm vào khuôn mặt mờ mờ ảo ảo kia. Hắn kiên nhẫn chờ cô chạm vào.

Đúng thế! Một chút nữa! Một chút nữa! Cô chạm vào anh đi vợ!

Cô cố mở toang mắt, nhưng sao khuôn mặt kia cứ như phân ra thành nghìn mảnh.

Cuối cùng trụ không được, cô ngất xỉu, mắt đã gục xuống ngực của hắn.

Hắn hoảng loạn ôm lấy cô, nhìn cô ngủ trong lòng mình mà vỗ trán một cái.

Chết tiết! Kế hoạch huấn luyện vợ yêu lần 1...

Thất bại thảm hại!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

9

- Không được! Tôi nhất định không uống nữa đâu!

- Em phải uống! Em nhất định phải uống!

Tổ Nghiêm bước đi lạnh lùng, Thiếu Quân lại nhong nhong chạy đằng sau, trên tay là một chai rượu.

Người hầu trong nhà cười gượng. Cái trò mèo đuổi chuột này, thấy quen quen!

Cô không chịu uống, vì một lí do rất chi là...đặc sắc. Tối hôm qua uống một ly, say tí bì ngủ chả biết trời đất. Nhưng chuyện đó không quan trọng! Quan trọng là lúc thức dậy, cô thấy mình đang nằm trong lòng hắn mà ôm ôm ấp ấp!

Hắn níu lấy tay cô, nhõng nhẽo bắt cô tập uống tiếp. Cô giựt mạnh tay ra, dứt khoát:

- Vương Thiếu Quân! Anh đã hứa với tôi là sẽ không chạm vào tôi mà! Tại sao lại làm như vậy?

- Ôm em ngủ là sai sao? Có thằng chồng nào mà đến bây giờ vẫn chưa lên giường với vợ không?

- Anh...

- Diệt Tổ Nghiêm! Anh đang lo cho em đó! Anh đang giúp cho em đó! Em là người trên thương trường, không biết uống rượu chính là điểm yếu mấu chốt. Tính cách em ngang tàng như vậy, hỏi biết bao nhiêu người đang muốn hại em đây? Và em có chắc mình có thể đối phó hết đám người đó không? Em mưu mô, em tài trí, nhưng em thủ đoạn bằng người ta không?

Hắn bực mình nói lí lẽ. Cô đứng chôn chân dưới đất, trái tim lờ lờ một nhịp.

Anh...là đang lo cho em đó!!!

Cô lắc đầu, phủ nhận sự rung động nhịp nhàng của con tim lẫn lí trí.

- Vương Thiếu Quân! Tôi và anh vốn chỉ giống như một bản hợp đồng không hơn không kém. Hà có gì anh phải quan tâm đến tôi chứ?

Hắn giãn dữ, đưa tay bóp lấy cổ tay cô, hét lớn:

- Em nghe cho kĩ đây! Anh và em là vợ chồng! Là vợ chồng hợp pháp đó! Lo cho em là trách nhiệm của anh! Anh lo cho em cũng là nghĩa vụ của anh! Em không thể nghe lời anh lần nữa sao? Anh hại em chưa? Anh có làm gì em chưa?

Cô mặc kệ không quan tâm, đẩy hắn ra, chán ngán bỏ đi:

- Chúng ta là đang lợi dụng lẫn nhau. Công ty tôi cần anh, mà công ty anh cần tôi. Việc của anh là làm cho công ty phát triển, những thứ còn lại không phải việc của anh!

Nhìn cô mạnh dạn bước đi, hắn đen mặt, trán nổi hắc tuyến.

- Yêu em...là sai sao?!

Cô khựng lại, sững sờ cực độ.

Yêu em...yêu em sao?

Không! Anh ta nói dối! Mình không được phép rung động! Mình không được phép rung động!

Cô nghe theo ý niệm của mình, vẫn bước đi và rời khỏi căn nhà đó.

Hắn nắm chặt bàn tay mình, tức tối ném nát chai rượu đất đó.

Yêu phải một cô gái vô tâm, đau quá!

Đúng lúc đó, Diệp Nguyệt Ngân từ đầu bước vào, thấy cảnh trước mắt thì hơi kinh ngạc.

Hừm! Vốn chỉ muốn viện cớ tới đây thăm hỏi anh Quân một chút, không ngờ lại thấy một màn đặc sắc như này!

Cô ta xoay lưng trở ra, nụ cười trên môi thâm hiểm đến cực độ.

Không ai tắm hai lần trên một dòng sông! Cũng không thần linh nào có thể cứu nổi chị quá hai lần! Để cưới anh Quân, tôi chấp nhận dùng mọi thủ đoạn xấu xa bỉ ổi.

Diệp Tố Nghiênn! Chuẩn bị cùng tôi chơi màn đặc sắc trước mắt chứ?

***

- Bắt cóc người này cho tôi! Đừng làm anh ta bị thương, chỉ cần làm cho anh ta ngất đi là được!

Cô ta đưa tấm ảnh cho bọn xã hội đen, tên cầm đầu bật cười khanh khách:

- Oh~ Khẩu vị của cô cũng mặn thật đấy! Dám bắt cóc cả Vương Tổng cơ!

- Đừng nhiều lời! Hiện tại anh ta đang một mình ở quán bar, còn say nữa. Đây là thời điểm thích hợp nhất để ra tay đó. Đi đi! Làm xong tôi sẽ chuyển nốt số tiền còn lại!

- Được thôi! Vụ này dễ như trở bàn tay!

Nói rồi nhóm người rời đi, hùng hổ tiến tới vị trí hẩn đang ở.

***

Vương Thiếu Quân loạng choạng rời khỏi bar, mùi rượu bốc lên nồng nặc.

Cứ uống một ly, lại nhớ cô thêm một lần. Mà nhớ cô thêm một lần, lại uống thêm một ly!

Hắn cố gắng bước tới xe mình, bất chợt khựng lại. Một đàn người bày ra trước mắt, giọng đánh tép:

- Chào Vương Tổng! Hôm nay lại gặp nhau rồi!

Hắn lắc đầu, giữ một chút bình tĩnh:

- Là nhóm xã hội đen khét tiếng nhất thành phố đây sao? Chào! Lâu quá không gặp! Lần này lại là ai thuê các người giết tôi vậy?

- Nói ra thì chắc anh sẽ sốc lắm! Nhưng tôi không muốn nói, cũng không muốn nhiều lời. Lên đi anh em! Bắt thẳng đó lại cho tao!

Dứt lời, đám người xông lên bao vây hắn. Hắn một thân một mình trụ những 7 tên, bao vây bốn phương tám phía, không cách nào thoát được. Mà hắn, còn đang say!

Cả đám hỗn loạn bắt đầu đánh, cố kìm kẹp hắn lại. Diệp Nguyệt Ngân không cho chạm vào hắn, đương nhiên bọn này cũng sẽ không tổn thương hắn!

- Cố gắng tiêm mũi thuốc mê đó vào người Vương Tổng là được! Nhẹ nhàng thôi!

Tên cầm đầu cười đều canggung, há hê nhìn hắn một mình chống chọi với lũ sâu bọ.

Hắn đưa tay đỡ một cước, sau lưng lại dùng chân đá thêm một cước. Hắn dùng toàn bộ sức lực để mua về một chút tỉnh táo, không ngừng đánh trả đám người.

Chiều nào của hắn cũng nhắm ngay chỗ hiểm, làm không ít kẻ nằm gục ra đất. Giận dữ, một tên bất chấp mệnh lệnh, dùng lực rất mạnh đá vào bụng hắn một cái. Hắn bật ngửa lui sau, máu từ khóe miệng chảy ra đều đều.

Chưa dừng lại ở đó, bốn năm tên bước tới giữ chặt tay chân, rồi từ từ chích ống thuốc mê vào người hắn.

Thuốc ngấm dần vào lí trí, Vương Thiếu Quân mơ màng mở mắt, thò thè:

- Tố Nghiênn! Em...cứu anh..

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Trong căn nhà gỗ tối đen như mực, Vương Thiếu Quân đang không ngừng giãy giụa. Hắn bị cột chặt trên chiếc ghế đầu, mắt bị khăn đen, miệng dán băng keo. Hắn ư ừ, không ngừng cọ sát tay vào thành ghế.

Chết tiệt! Cái bọn xã hội đen đó, luôn được người ta thuê để giết hắn. Có một lần bọn chúng chém phải cánh tay, đến bây giờ vẫn còn vết sẹo nhỏ. Phải nói là, hắn sinh ra là để đương đầu với những thử thách!

Việc đó do ai làm, hắn biết nhưng chỉ im lặng chấp nhận.

Còn lần này, tại sao bọn chúng không thẳng thừng giết quách hắn luôn, sao còn phải trói hắn như này? Hay là...

Người sai khiến chúng sẽ từ từ hành hạ hắn?

Thiếu Quân lắc lắc cơ thể, đầu đau như búa bổ. Hôm qua uống nhiều quá, mới đến mức say tí bít như thế. Chứ với sức lực của hắn, ít nhất cũng sẽ không dễ bị bắt như này.

Bất chợt có tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Hắn im lặng, sẵn sàng cho đòn đánh bất ngờ hoặc...

Hoặc cũng có thể là một phát chấm dứt sự sống!

Tên kia bước tới gần, từ từ đưa tay tháo khăn bịt mắt và miếng băng keo dán miệng ra. Hắn ta vỗ vỗ vào mặt hắn, cười nhếch môi:

- May cho mày đây! Nếu không phải người ta đưa ra điều kiện, chắc tao đã cho mày ăn kẹo đồng rồi!

Hắn ngao nghễ lên tiếng, mắt lóe lên tia không phục:

- Nói! Ai sai khiến chúng mày?

Hắn ta nhún vai, giọng điệu khinh bỉ:

- Sao tao phải nói cho mày đây? Mày định nhét tiền vô họng tui tao à? Tuy là xã hội đen, nhưng tui tao xem trọng chữ tín, không phải suốt ngày đi đút lót hoặc tham ô như lũ giám đốc chúng mày! Hừ! Có tiền thì sao chứ?

Hắn ngẩng đầu nhìn tên kia, nhếch môi:

- Luru Nhất! Nếu tao nhớ không nhầm, băng dân của mày đi chém đi giết người cũng chỉ vì tiền. Mày lấy tư cách gì mà khinh tao chứ?

- Mày...thằng khốn!

Luru Nhất tức giận, vung tay đập hắn một cái. Máu từ khóe miệng chảy ra, hắn vẫn cười xem thường:

- Cái không hơn lại dùng bạo lực sao? Tao cũng đề cao mày quá rồi đây!

Hắn ta điên cuồng túm lấy cổ áo hắn, nhưng lại chợt nhớ đến lời dặn dò của người kia, nên chỉ dằn mặt:

- Mày cứ chờ đó! Mày nhất định sẽ hối hận!

- Hối hận sao? Cho dù có bắn chết, là tao cũng đã hạ được cả bọn đàn em của mày!

- Oh~

Luru Nhất đưa tay bịt môi, cười xảo quyệt:

- Mày có chắc mày sẽ không hối hận không? Vương Thiếu Quân! Hôm nay mày sẽ phải cảm nhận được sự hành hạ từ tâm hồn đến thể xác. Đừng cho rằng mày cứng cỏi! Trước mặt người phụ nữ kia, mày chỉ là lông chim thôi!

Nói rồi Luru Nhất bỏ đi, để lại một Vương Thiếu Quân đang dần gục xuống vì mất sức.

***

- Diệp Tổng! Rốt cuộc là Vương Tổng đi đâu rồi? Đối tác lần này là một nhân vật rất lớn, nếu cứ thế này...

Một vị lãnh đạo lên tiếng, nhìn cô có phần trách móc. Cô cất giọng lạnh nhạt:

- Thân là một giám đốc, tôi còn chưa lo lắng. Anh thì lo cái gì?

Vị lãnh đạo kia giận tái mặt. Con nhỏ Diệp Tổ Nghiễm này, từ khi bước vào công ty luôn ngạo mạn như thế. Nếu không phải là do cô ta quá xuất sắc, thì mọi người đã đuổi cô ta đi từ lâu.

Hơn nữa, thù đoạn của cô ta, làm mọi người vừa nể vừa sợ!

Đồng hồ tích tắc quay. Cả đoàn người vẫn im lặng, chỉ nghe tiếng thờ chăm chăm của ai đó. Thư kí của cô cau mày:

- Vương Tổng đi đâu Diệp Tổng thật sự không biết sao?

Mọi người ở dưới cũng nháo nhào lên:

- Đúng vậy! Diệp Tổng là vợ của Vương Tổng mà, sao lại có thể không biết chứ?

- Còn vài phút nữa là đối tác vào rồi. Cái kiểu này thì công ty chúng ta chết chắc!

- Diệp Tổng cũng đừng quá bình thản như vậy! Vắng Vương Tổng quả là một mất mát lớn, chắc chắn đối tác sẽ không có thiện cảm với chúng ta.

Từng lời nói dè pha vang lên, cô im lặng không để ý đến.

Vương Thiếu Quân! Anh có bao giờ đi trễ đâu chứ?

Và quả thật hôm đó hắn không đến! Đối tác còn cố tình làm khó dễ, khiến cô hết sức mệt mỏi.

Đang trong giai đoạn căng thẳng, đột nhiên điện thoại reng trong túi cô rung lên khe khẽ. Vốn đã không ưa vị khách kia, cộng thêm sự sốt ruột và lo lắng, cô không ngần ngại đưa máy ra nghe:

- Xin chào Diệp Tổng! Tôi có một tin này báo cho cô đây! Đảm bảo rất hot luôn!

Là một dây số lạ với giọng của một người đàn ông, cô lạnh nhạt:

- Hãy nói những gì cần nói!

- Oh~ Vậy phải phiền Diệp Tổng đến chỗ tôi một lát rồi! Vì chuyện cần nói, phải thấy tận mắt mới hiểu được!

"..."

- Hôm nay công ty cô có một cuộc họp lớn phải không? Bây giờ thì chọn đi! Cuộc làm ăn với những vị tai to mặt lớn, hay là cứu mạng sống của chồng mình đây?

Đến lúc này cô mới bàng hoàng ra. Ai nấy thấy cô tái mặt, liền biết có chuyện dữ.

Tận đáy lòng cô nổi lên một trận lạnh lẽo:

- Đưa địa chỉ!

Tên bên kia đầu dây cười hời hợt, nhấn địa chỉ cho cô. Sau khi dập máy, cô lập tức rời khỏi phòng họp, mặc cho bao nhiêu người hét ngược lên.

- Tất cả im lặng cho tôi! Tàn Tổng! Tôi không muốn hợp tác với anh nữa! Phiền anh về cho!

Tàn Tổng ngạc nhiên cực độ, nhưng chưa kịp nói gì thì cô đã chạy mất.

***

Cô chạy vào trong căn nhà gỗ nhỏ, thờ hồng hộc. Vương Thiếu Quân, anh đâu rồi?!

Từ sau bức phen có một biến chỉ dẫn. Cô đoán đây là chiêu trò của bọn chúng, nên đi theo lối nhỏ đó.

Vừa vào trong, cô liền thẳng thốt, một cảm giác kinh ngạc dâng lên đến buốt óc.

Vương Thiếu Quân đang bị trói chặt, trên mặt là dòng máu đang nhỏ giọt đều đều. Nhưng...

Ngay bên cạnh hắn, cũng chính là Diệp Nguyệt Ngân, em gái cô!

Cả hai người bọn họ dựa lưng vào nhau, trên cơ thể còn có vết máu. Cô lắc đầu bình tĩnh quan sát. Máu giả! Là muốn đả kích tâm lý của cô!

- Diệp Tổng không ngại đường xa xôi tới đây thăm tôi, thật quý hóa quá!

Lưu Nhất từ từ đi ra, vỗ tay lộ độc. Cô nhú mày.

Cái tên này, là kẻ luôn muốn lấy mạng cô!

Nghĩ ra cũng đơn giản. Cô làm việc không hề nể nang ai, còn có thái độ lạnh nhạt đến tột độ, nên những người chán ghét cô chất thành đống. Còn có những người hận cô tới mức, thuê luôn cả xã hội đen để thủ tiêu cô.

- Nói đi! Mạng của tôi phải không?

- Diệp Tổng! Cô vẫn luôn thẳng thắn như vậy! Tôi cũng nể cô vài phần. Nhưng...e rằng hôm nay tôi không muốn lấy mạng cô rồi!

Mắt lóe lên tia kinh ngạc, cô nắm chặt tay mình, gân xanh nổi rõ:

- Vậy anh muốn gì?

Lưu Nhất cười nhếch môi, liếc sang Diệp Nguyệt Ngân cũng đang cười đều đều trong góc khuất.

- Vụ này đơn giản lắm! Tôi cho cô chọn một người, chồng hay em gái?

Cô sững sờ, một tia chết chóc lóe qua nơi mắt.

- Anh...

Lưu Nhất rút ra một ống tiêm dài, bên trong là một chất dịch lỏng trong suốt:

- Diệp Tổ Nghiêm! Cô có 5 giây để trả lời. Một là chồng hai là em gái. Cô chỉ có thể cứu một. Và đương nhiên, người không được cô chọn kia sẽ...chết!

Cô run rẩy cố đứng vững trên mặt đất, đầu liên tục suy nghĩ.

Ai có thể làm ra loại chuyện này? Lại thù đoạn tới mức có thể bắt được Vương Thiếu Quân...

- Chỉ cứu em với! Em không muốn chết! Em không muốn chết!

Diệp Nguyệt Ngân đột nhiên hét lên làm cô hoang mang. Phóng sang bên cạnh, cũng thấy Vương Thiếu Quân mở mắt rồi.

Hắn nhìn cô, nở nụ cười nhạt nhòa.

Vào giây phút đó, đúng vậy! Cô đau đầu lòng bởi ánh mắt u buồn, bởi cái ánh mắt lóe lên vài tia hi vọng đó.

Lưu Nhất bấm bấm ống tiêm, thân nhiên đếm từng giây một.

5...

4...

3...

2...

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

- Nói đi! Cô chọn ai? Chỉ được chọn một người thôi! Đương nhiên tôi sẽ thả người đó ra, nhưng đồng nghĩa với việc người còn lại sẽ phải chết!

"..."

Cô cố gắng đứng vững, tay run run nắm chặt chiếc túi xách.

Một người là em gái ruột của mình...

Một người là..."chồng" của mình...

Cô bật cười. Một cuộc hôn nhân không tình yêu, chồng với con gì ở đây chứ?

Diệp Nguyệt Ngân nước mắt lưng tròng, hét lên:

- Chị! Em không muốn chết! Em không muốn chết!

Còn Vương Thiếu Quân thì thờ dài, nửa lại hi vọng nửa không dám hi vọng.

Hi vọng vì hấn nghĩ, cô sẽ niệm tình mà cứu hấn.

Không dám hi vọng vì biết rằng cô không có tình cảm với mình, hơn nữa người còn lại đang bị bắt, chính là em gái cô!

Hấn ôn nhu nhìn cô, mỉm cười.

Hôm nay cô có một cuộc họp rất quan trọng, hấn biết. Nhưng cô đã bỏ dở cuộc họp đó, là vì hấn, hay là vì Diệp Nguyệt Ngân?

Rốt cuộc cô vứt cả một vụ làm ăn lớn là vì hấn, hay là vì em gái?

Lưu Nhất hứng thú bấm nhẹ cái kim tiêm, lập tức chất dịch lỏng bắn một chút ra ngoài. Hấn chậm rãi mở miệng:

- Cô có 5 giây để suy nghĩ! Chọn đi! Một người sống một người chết, không thoát được đâu!

Tổ Nghiêm cúi đầu, mắt lóe lên tia lạnh lẽo và đau đớn.

Chồng hay em gái? Em gái hay chồng?

Thời gian trôi đi một cách chậm rãi, từng giây một làm cô vô cùng thống khổ.

5...

4...

3...

2...

1...

- Vương Thiếu Quân!

Đến những giây cuối cùng, cô thốt lên làm mọi người bất ngờ. Diệp Nguyệt Ngân sùng sốt, lén nghiêng răng.

Chết tiết! Nếu cứ thế này thì kế hoạch lại đổ sông đổ biển mất!

Còn Vương Thiếu Quân đang kinh ngạc đến tột độ, một loại hạnh phúc dâng tràn lên tận đáy lòng.

Em chọn anh...

- Xin lỗi anh! Nó mới là gia đình của tôi, không phải anh!

Cô đau đớn lên tiếng, nhưng vẻ mặt điềm nhiên như không có gì.

Hấn sững sờ tiêu hóa mọi chuyện, môi nhếch lên một chút, cúi đầu:

- Sau cùng, tôi với em cũng chẳng là gì cả!

Còn Diệp Nguyệt Ngân lên lút cười bí hiểm, còn nháy mắt với Luru Nhất một cái.

Luru Nhất lập tức còitrở cho ả, ả vừa khóc lóc vừa chạy xuống ôm lấy cô.

Cô ôn nhu thở phào, vỗ vai nó:

- Không sao! Chị ở đây rồi!

Ả vui mặt vào hõm cổ cô, thâm hiểm

Đúng vậy! Chị ở đây rồi, còn anh Quân sẽ ở cùng tôi!

Luru Nhất tiến sát tới hân, lăm bằm

- Đau không? Thất vọng không? Mày có hối hận không? Yêu phải một con đàn bà như thế, mày hối hận lắm phải không?

Vương Thiếu Quân không buồn nhếch môi, nước mắt cũng chả thiết rơi nữa.

Đúng vậy! Vừa ban nãy thôi, hân còn tự gieo cho mình một tia hi vọng.

Nhưng không! Cô cố tình giấu nát nó mất rồi!

- Tao nói chưa nh? Tao sẽ làm mày đau đớn từ tâm hồn đến thể xác. Tâm hồn xong rồi, giờ tới xác của mày thôi!

Hân cắt tiếng lạnh lẽo đến tột cùng:

- Nhanh đi! Chích ống thuốc vào người tao đi!

- Oh~ Mày cam chịu để cho con đàn bà đó lựa chọn sao?

- Tao bảo nhanh lên!

Hân hân giọng, mắt lóe lên tia lãnh khí. Luru Nhất mỉm cười, Nguyệt Ngân cười mỉm.

Đúng vậy! Kế hoạch thành công rồi!

Luru Nhất dòi ống kim đến chỗ hân, bàn tay mạnh bạo vén áo hân lên.

Hân quay sang nhìn cô gần đó, khoe môi nở một cách yếu ớt.

Anh không trách em về chuyện em không cứu anh, chỉ là...

- Xin lỗi! Nhưng con bé mới là gia đình của tôi!

Gia đình của tôi...

Con bé mới là gia đình của tôi..

Anh nghĩ cuộc hôn nhân của chúng ta, chỉ cần mình anh yêu em là đủ rồi. Nhưng không! Thậm chí trong mắt em anh cũng chả có một vị trí. Anh không xứng với em sao?

Hân cúi đầu, một giọt nước mắt len lên rơi ra.

Anh...không phải là gia đình của em!!!

Mũi kim chuẩn bị đâm vào da thịt hân, đột nhiên Luru Nhất run rẩy rơi cái kim ra, hét lên một tiếng.

Tổ Nghiêm đã dùng túi xách của mình, ném thật mạnh vào tay hân ta. Sau đó cô nhanh chóng chạy về phía Vương Thiếu Quân, còitrở và đẩy hân lại cho Diệp Nguyệt Ngân, còn mình thì một đầu một với Luru Nhất.

Diệp Nguyệt Ngân ôm lấy hân, bên ngoài tỏ ra quan tâm, bên trong lại là một bụng dao găm.

- Vốn dĩ chỉ định tiêm vào người anh Quân một liều thuốc mê, nhưng không ngờ chị ta nhanh chân cứu được anh mất! Nhưng không sao! Chị ta đang vô tình làm kế hoạch của mình ngày càng thành công rồi!

Vương Thiếu Quân mất hết sức lực dựa vào người ả, chống mắt nhìn cô đầu với tay đàn ông mà không thể làm gì.

Luru Nhất tức giận bầm bầm đốt tay, quát lớn:

- Con đàn bà thôi! Mày dám chơi xỏ tao! Được! Tao nhất định không tha cho mày!

Nói rồi hân ta một cước lao đến chỗ cô. Cô bình tĩnh né sang một bên, dùng chân quất mạnh vào lưng hân một cái. Hân không đỡ kịp, quơ tay chụp lấy cơ thể cô, lại vô tình quẹt trúng tay cô.

Cô loạng choạng lùi lại vài bước, đón nhận thêm một đợt tấn công khác. Luru Nhất đá xoay vòng về phía này, cô liền ngồi phập xuống, lại dùng chân xia một vòng trên sàn, làm hân mất đà mà ngã về phía trước. Cô dùng chân trần đạp mạnh vào lưng hân, hân đau đớn đến tột độ. Hân nằm trên sàn, muốn vùng dậy nhưng bị cô cho một phát vào gáy nên ngất mất.

Cô thờ hồng hộc, mồ hôi ướt đầm. Hồi nhỏ cô có tính bảo thủ, rất hay luyện võ để bảo vệ bản thân. Lớn lên lại trùng hợp nối nghiệp cha mình, quản lí công ty lớn, vô tình những ngón võ đó lại trở thành thứ để duy trì mạng sống của mình.

Diệp Nguyệt Ngân cắn cắn răng, hô hoán:

- Chị! Chị có sao không?

Nhưng cô không để ý ả nữa, chỉ chăm chăm nhìn hắn.

Hắn vùng dậy lao về phía cô, bắt cô phải đỡ lấy mình. Nhìn hai người ôm lấy nhau, ả nghiêng răng ken két.

Vương Thiếu Quân mặt mũi thì thảo, giọng đau đớn đến cực độ:

- Nếu chuyện này xảy ra thêm một lần nữa, em vẫn cứu người khác đúng không?

Cô cố đứng vững, dùng một tay ôm hắn, tay kia buông thõng dẫu trong vạt áo vest:

- Đúng vậy! Chỉ cần là người nhà, tôi liền sẽ cứu họ!

- Vậy...anh không phải là người nhà của em sao?

Cô hơi sững sờ, cảm nhận sự dựa dẫm của hắn nơi bản thân mình. Tổ Nghiêm bản thân lắc đầu, một chút cũng không để ý trái tim đang rung động đến mạnh mẽ:

- Không! Tôi và anh không là gì cả!

Hắn mỉm cười nhàn nhạt, gạt đầu một cái, sau đó ngắt đi nhanh chóng.

Diệp Nguyệt Ngân nghe rõ đoạn đối thoại đó, lòng hí hửng vô cùng.

Nếu đã không thể chen chân vào cuộc sống, thế sao không để tự hai người ngược đãi lẫn nhau? ả không tin, sau vụ này anh Quân sẽ không thất vọng và chán nản về chị ta!

Đúng lúc đó, vệ sĩ của Diệp Nguyệt Ngân xông vào, đỡ lấy Vương Thiếu Quân rồi đi. Cô từ chối không đi theo, đợi họ đi khuất rồi mới từ từ cởi tấm áo vest nữ ra.

Máu chảy đầm đìa trên cánh tay cô. Cô đau đớn tặc lưỡi. Chết tiệt! Ban nãy Lưu Nhất giờ trò, giấu dao ẩn trong móng tay, quơ bắt lấy cơ thể cô nhưng không được, thành ra đâm trượt vào tay cô một cái. Nơi cánh tay phải là một đường máu dài, đâm rất sâu.

Tổ Nghiêm xé nát một góc áo sơ mi, vụng về dùng tay còn lại cầm cố vết thương. Đúng lúc đó, sau lưng vang lên tiếng lục đục. Cô vừa xoay lưng lại, cũng là lúc bản thân...

Lưu Nhất găm con dao vào bụng cô, phi nhỏ:

- Con khốn! Hôm nay mày chết tại đây là vừa rồi!

Nói rồi hắn đâm con dao mạnh hơn, rồi buông tay bỏ chạy mất. Còn cô một mình trong căn nhà nhỏ, cả người không còn cảm giác gì nữa.

Nhìn con dao đang đâm sâu vào bụng dính be bét máu, cô từ từ quy xuống, hơi thở đứt quãng.

Một mạng của cô đổi lại hai mạng của người kia, Tổ Nghiêm còn gì để tiếc nuối đây?

Nước mắt tràn ra từ khóe mi, cô miễn cưỡng nhắm mắt, tay giữ khư khư con dao sắc.

Cứu được họ, chết cũng mãn nguyện rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

- Đây là đâu?

Cô nhàn nhạt lên tiếng, lại ngạc nhiên khi thấy xung quanh mình là một dải đen kéo dài đến vô tận. Cô mơ hồ nhớ lại mọi chuyện.

Vương Thiếu Quân và Diệp Nguyệt Ngân bị bắt cóc, cô đến giải cứu họ, thật không may bị đâm một nhát vào bụng.

Cô khẽ xoay người, cười nhạt nhòa:

- Hóa ra cũng có bên kia thế giới thật!

Cô cho rằng bản thân đã chết. Vết dao đâm sâu như vậy, không chết vì bị nội thương cũng chết vì mất máu quá nhiều.

Nhưng khi xoay về phía sau, cô liền trợn mắt, cực kì bất ngờ.

Trong nền không gian đen thẫm, xuất hiện bao la những tấm ảnh lớn. Mà đặc biệt hơn, toàn là ảnh của cô và...Vương Thiếu Quân!

Nhìn xem! Bên cánh tay phải, là ảnh chụp lần đầu tiên cô và hắn gặp nhau. Về mặt của cô và hắn đều rất lạnh lùng, chỉ liếc đối phương một cái rồi bỏ đi.

Kìa nữa! Ở góc trái, tấm ảnh đám cưới của cô đang hiện hữu một cách sắc nét. Vương Thiếu Quân và cô đứng trên lễ đường, hai người hôn nhau cực kì say đắm!

Nhưng đối diện với cô là một đoạn video lớn nhất, rõ ràng Vương Thiếu Quân đang ở đó. Còn cô thì đang ngủ rất say. Hình như hôm đó...là hôm hắn bắt cô uống rượu!

Hắn ôm lấy cô đã chìm vào giấc mộng, nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Hắn ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay vén vén mái tóc rũ xuống khuôn mặt nhỏ:

- Xin lỗi! Anh không tự chủ được bản thân mà chạm vào em rồi!

"..."

Hắn nhìn cô, nở nụ cười dịu dàng, mắt lóe lên tia ôn nhu:

- Lúc ngủ em ngoan như vậy, sao ban ngày lại là người phụ nữ mạnh mẽ như thế?

"..."

Hắn say đắm ngắm cô, ngắm một Diệp Tổ Nghiêm làm hắn rung động. Cuối cùng qua rất lâu rất lâu, lại mới không tự chủ được mình, cúi xuống hôn nhẹ vào trán cô một cái:

- Nghiêm! Hi vọng một ngày nào đó em hiểu được, trên thế giới này không có người đàn ông nào yêu em hơn anh!

Cô thảng thốt, đưa tay bịt miệng, nhìn hắn qua đoạn video kia đang từ từ ôm cô mà ngủ. Hai người nằm trên chiếc giường lớn, cuộn vào nhau, tạo thành cảnh tượng ấm áp đến khó tin.

Tổ Nghiêm vẫn không thoát khỏi cơn bàng hoàng, khóe mắt cay dần lên. Một giọt...rồi hai giọt...từng giọt nước mắt lăn chả rơi trên khuôn mặt diễm lệ. Kinh ngạc, đau đớn, thống khổ...mọi cảm xúc dường như òa về trong một lúc.

Trên thế giới này không một người đàn ông nào yêu em hơn anh...

Không một ai...

Cô xúc động đưa tay quệt nước mắt, nhưng càng quệt nước mắt chảy càng nhiều.

Tại sao? Tại sao cô lại khóc? Lí do gì để cô khóc? Cô khóc vì điều gì? Vì Vương Thiếu Quân sao? Vì những lời mà hắn nói với cô sao?

Lần đầu tiên trong đời cô thấy mình yếu đuối đến mức đó. Cô chao đảo quy xuống, nấc nghẹn.

Lúc này, bức thành trì mà bấy lâu nay cô xây dựng cũng đã sụp đổ. Mọi cảm xúc dường như được giải phóng ra bên ngoài qua làn nước mắt dày đặc.

Không một ai trên đời yêu em hơn anh...

Đúng vậy! Không một ai yêu em hơn anh!!!

***

Vương Thiếu Quân mỗi một nhìn cô, mắt lóe lên tia đau khổ:

- Hai tháng trời qua, em vẫn nằm ở đây như vậy. Ngày ngày thờ ơ, đêm về lại có anh. Em thật ác độc! Nỡ lòng hành hạ trái tim anh như vậy! Em làm anh đau từ tâm hồn đến thể xác, đau đến mức chỉ muốn chết một lần để giải thoát. Nhưng không! Em sẽ sống, nên anh cũng sẽ sống! Vì vậy em tỉnh lại đi, để anh tiếp tục sự sống của mình được không?

Hắn gục đầu xuống tay cô, nước mắt là chả tuôn rơi.

Hình ảnh cô được đưa vào bệnh viện cấp cứu là một hình ảnh mà đến bây giờ hắn vẫn nhớ như in. Cô nằm trên giường, mặt tái nhợt đi, cả cơ thể đầu đầu cũng dính máu. Đôi mắt sắc sảo, lạnh lùng nhắm nghiền lại, tựa như muốn yên tĩnh đến ngàn thu. Về mặt của cô càng thanh bình đến bao nhiêu, hắn lại bản thân lo sợ đến bấy nhiêu. Hôm đó hắn giận dữ đến mức, về nhà đập hết mọi đồ đạc, còn làm cho một người hầu vô tội bị thương.

Vương Thiếu Quân lại lầm bầm một mình trong căn phòng lớn:

- Rõ ràng là mình anh đơn phương, em cũng đã tỏ rõ thái độ như vậy, nhưng sao anh mãi chỉ yêu mình em? Yêu một người con gái lạnh lùng quả thật đau hơn cả bị dính đạn. Một phát đạn đôi khi có thể giết chết anh, nhưng còn một Diệp Tổ Nghiêm lại giết chết trái tim anh từng ngày từng giờ rồi!

Nước mắt rơi ra, thành dòng cảm xúc mãnh liệt. Người con gái mà hắn yêu, đã hôn mê đến tận hai tháng trời!

Đến bao giờ em mới mở mắt để nhìn anh đây?

***

- Con rể Quân! Mẹ có chuyện này...

- Mẹ cứ nói đi! Dù gì cũng là mẹ vợ, cũng là người một nhà, mẹ cứ tự nhiên!

Đến lúc này Diệp lão phu nhân mới thờ phào, đưa ra một tờ giấy mỏng:

- Con kí vào đây được không?

"..."

Hắn đen mặt nhìn dòng chữ in nấn nót "Đón li hôn"!

- Mẹ...

- Con rể Quân! Mẹ là đang nghĩ cho con! Tình trạng của Nghiêm Nghiêm không phải là con không biết. Con bé càng ngày càng yếu ớt, thời gian còn lại chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Công ty Diệp Á đang không có người quản lí nên nội bộ rất lộn xộn. Nhân cơ hội này, mẹ muốn con li hôn với con bé, rồi lại cưới Nguyệt Ngân. Sau khi cưới xong, con bé sẽ đại diện cho công ty, xác nhận việc công ty Diệp Á sẽ gia nhập với Vương Á của con. Chỉ cần con kí vào đây, sẽ là một lối đi mới cho toàn bộ mọi chuyện!

Hắn nghiêng răng, tay cuộn lại, mắt kiểm soát xé nát tờ giấy:

- Còn Tổ Nghiêm thì sao? Cô ấy thì sao? Mẹ tính một lối đi mới hoàn hảo như vậy, nhưng sao lại không chọn giúp cho cô ấy luôn chứ? Cô ấy có phải con của mẹ không? Có phải là

con của Diệp Gia mấy người không?

Diệp lão phu nhân run sợ, bắt lực lên tiếng:

- Nếu tình trạng này kéo dài, công ty Diệp Á sẽ rơi vào tay người khác mất! Hơn nữa, con bé đang trong giai đoạn rất nguy hiểm, đâu biết chừng ngày mai nó sẽ...

Bà ngáp ngừng, biết mình quá đáng nên hạ giọng:

- Nói tóm lại, con kí vào đơn li hôn đi! Cưới Nguyệt Ngân cũng được. Nguyệt Ngân là đứa tốt, cũng đâu phải là không xinh đẹp. Cầu xin con cứ coi cuộc hôn nhân này không có là được rồi!

- Nhưng tôi không yêu cô ta!

Hắn hét lên, mắt đỏ ngầu, chỉ hận không thể xé toạt đối phương ra.

- Tổ Nghiêm vì Diệp Á mà gánh chịu bao nhiêu năm nay bà biết không? Cô ấy đã vào sinh ra tử bao nhiêu lần bà biết không? Cô ấy phải trở thành một người lạnh lẽo đến tận tột độ đó, là vì ai bà biết không? Cô ấy bị đe dọa tới mức, chỉ cần sảy chân một cái thôi là hồn lìa khỏi xác rồi. Bao nhiêu năm nay cô ấy hi sinh cho Diệp Á, một lòng một dạ vì Diệp Á, để đổi lại được hôm nay sao? Cô ấy vừa gặp nguy hiểm đến tính mạng, bà liền hất cẳng cô ấy ra, đưa Diệp Nguyệt Ngân vào thay thế. Cô ấy chết thì sao chứ? Cô ấy mất đi thì sao chứ? Tôi có thể yêu cô ấy cho đến bây giờ, đương nhiên sẽ cùng cô ấy bước tiếp đoạn đường ở phía trước. Rốt cuộc một người mẹ như bà, lương tâm bị chó tha rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

- Cậu nói xong chưa?

Diệp lão phu nhân mặt vẫn tỉnh bơ, một chút cảm xúc cũng không có:

- Nể tình cậu là con rể tôi, nên tôi sẽ không chấp những lời mắng chửi đó.

- Bà...

Hắn cứng họng, mặt đen như đất nồi. Hắn rướn cổ lên cãi nãy giờ, chỉ để đón nhận một trận khí lạnh từ bà ta sao?

Diệp lão phu nhân điềm đạm đưa tay vào túi sách, một lần nữa rút ra tờ giấy mỏng:

- Cứ việc xé nếu cậu dám chắc cậu sẽ xé hết chúng!

Hắn nhìn chăm chăm chữ "đơn li hôn", biết trước sau bà ta vẫn không bỏ cuộc, nên đành đứng dậy rời đi:

- Xin lỗi! Dù có chết tôi cũng không làm theo ý bà!

- Thật sao?

Bà ta hơi nhếch môi, giọng đanh lại:

- Cậu có chắc là mọi chuyện vẫn đang trong tầm kiểm soát của cậu chứ?

Hắn khựng lại, một trận nghi hoặc nổi lên.

- Ý bà là...

- Chỉ cần cậu kí vào đây, Tổ Nghiêm sẽ được an toàn!

Vương Thiếu Quân trừng mắt, ban đầu còn kinh ngạc, sau lại giận dữ đến điên cuồng.

- Bà...

- Hiện tại người của tôi chắc chắn đã tới bệnh viện rồi. Vài phút nữa thôi, con bé sẽ bị rút ống thở oxy. Nhưng một chữ kí của cậu, có thể làm tôi suy nghĩ lại. Sao? Đồng ý kí không?

- Rốt cuộc bà có phải là con người không vậy? Hồ dữ còn không ăn thịt con, bà đành lòng tự tay giết chết đi con gái ruột của mình sao?

Hắn bàng hoàng đến tận tột độ, tia chết chóc lóe qua đáy mắt. Nếu không phải bà ta lớn tuổi, còn là mẹ của cô, hẳn nhất định một phát bắn chết bà ta rồi!

Diệp lão phu nhân nhàn nhạt cất tiếng:

- Con bé là con tôi, nhưng tôi không thể bỏ mặc Diệp Á được! Dù sao tôi cũng hai đứa con, không cần lo lắng.

"..."

Hắn cuộn tay lại, chỉ hận không thể xé thịt lột da đối phương ra.

Lương tâm của bà bị chó tha rồi sao?

- Kí đi! Một là mắt Tổ Nghiêm mãi mãi, hai là lấy Nguyệt Ngân. Vụ giao dịch này cậu rất lợi, nên đừng đắn đo nữa!

"..."

Đúng lúc đó, điện thoại của bà ta rung lên. Bà bắt máy, cổ tình mở loa to:

- Diệp lão phu nhân! Hiện tại tôi đang ở trong phòng bệnh của Diệp tiểu thư. Tôi sẵn sàng rồi!

Bà ta nhìn hần đang run rẩy, nhếch môi một cái. Sau đó, một dòng tin nhắn được gửi tới. Hần bàng hoàng nhìn nó, mắt kính ngạc đến tột độ.

Đúng vậy! Rõ ràng trong ảnh có một cánh tay đang thò tới tháo ống thở oxy của cô ra!

Nhìn cô nằm dài trên giường, mặt tái nhợt, hơi thở dần đứt quãng, hần chịu không nổi nữa mới hét lên:

- Đủ rồi! Mau gắn ống oxy lại cho tôi! Mau gắn ống oxy vào cho tôi!

Đến lúc này Diệp lão phu nhân mới bừng tỉnh, cười cười ra lệnh cho tên đó:

- Gắn lại và rời khỏi bệnh viện đi!

- Vâng!

Một lúc sau lại là ảnh cô đang đeo ống thở, hần yên tâm thở phào. Nhưng không! Mọi chuyện chưa dừng lại ở đó!

- Kí đi! Tôi đã làm theo ý cậu muốn rồi! Li hôn với Tổ Nghiêm, kết hôn với Nguyệt Ngân; xác nhập Diệp Á với Vương Á lại với nhau. Đó là toàn bộ những gì cậu cần làm!

Hần run rẩy đưa tay cầm lấy ngòi bút, đặt xuống tờ giấy trắng kí một đường dài.

Diệp lão phu nhân hài lòng rời đi, không quên uy hiếp:

- Con rể ngoan! Con lo sống yên ổn đi, đừng càn quấy! Nếu con dám làm trái lời mẹ nói, Diệp Á sụp đổ nhất định cũng kéo theo Vương Á. Lúc đó mẹ sẽ xem thử, còn làm thế nào mà điều hành công ty!

Còn mình hần trong căn phòng nhỏ. Hần đứng chôn chân dưới đất, tay cuộn lại thành quyền, đập mạnh vào tấm cửa lớn.

- Tổ Nghiêm! Anh phản bội em rồi! Anh phản bội lại em rồi! Anh xin lỗi vì đã không chú ý đến em! Anh xin lỗi vì đã bỏ mặc em ở bệnh viện! Anh là thằng tồi! Anh là một thằng tồi! Vương Thiếu Quân! Mấy là tên yếu đuối!

Hần gục xuống, nước mắt trào ra.

Ai nói đàn ông không có lúc yếu đuối?

Ai nói đàn ông không có quyền khóc?

Ai nói đàn ông là phải mạnh mẽ trước mọi tình huống?

Không! Không ai nói cả! Tự bản thân hần đã kinh tởm về sự ngu ngốc của mình lắm rồi!

***

- Ngày mai anh cưới rồi, em mở mắt nhìn anh được không?

Hần nắm lấy tay cô, âu yếm hôn lên tay cô một cái. Hơi thở nặng nề làm gian phòng trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ.

Không biết hần đã ngồi cạnh cô suốt bao nhiêu lâu, chỉ biết khi định thần lại trí óc thì đã quá nửa đêm rồi!

Vương Thiếu Quân một môi hôn lên mu bàn tay cô, thỏ thẻ:

- Em yên tâm! Cưới Diệp Nguyệt Ngân thì sao chứ? Trái tim của anh mãi mãi chỉ thuộc về em! Đợi sau khi em tỉnh lại, anh sẽ đường đường chính chính mà nói với em một chuyện: anh yêu em!!!

Nói rồi hần loạng choạng rời đi, mùi hương nhẹ nhàng phảng phất trong gió.

Đúng lúc đó ngón tay út của cô đột nhiên giật một cái!

***

Diệp Nguyệt Ngân nhìn bản thân trong gương, cười đến tí mắt.

Đẹp quá! Bộ váy cưới này đẹp quá! Rất hợp với á!

À hí hửng chỉnh lại cái kẹp trên đầu, hát líu lo.

- Tôi nói rồi! Tôi sẽ dành được anh Quân từ tay chị mà! Diệp Tổ Nghiêm, bao lâu nay chị luôn là kẻ đi trước tôi, cái gì chị cũng hơn tôi! Lúc nhỏ ở trường chị cũng là học giỏi hơn tôi; lớn lên ở công ty chị lại giỏi giang hơn tôi! Nhưng chuyện đó thì có là gì chứ? Anh Quân sắp thành chồng của tôi, đồng nghĩa với việc chị thua tôi rồi!

Ả ngấm mình trong gương, từng giây từng phút chờ đợi hôn lễ sắp diễn ra.

***

- Anh bạn! Tối qua tâm tình được gì với Tổ Nghiêm rồi?

Dục Hoành - bạn thân nhất của hắn vỗ vai hắn một cái, khẽ khàng lên tiếng. Hắn cười nhạt nhẽo, một chút sức sống cũng không có:

- Tôi ở với cô ấy đến nửa đêm, nhưng..

Dục Hoành hiểu vấn đề, mắt lóe lên tia thương xót.

Nhưng cô ấy không tỉnh lại!

- Theo tôi thấy thì tình trạng hiện tại của Tổ Nghiêm rất yếu. Nói không chừng một thời gian ngắn nữa thôi cô ấy sẽ... Thiếu Quân! Cậu nên vạch rõ ranh giới đi! Quên được cô ấy một chút chính là bớt đau khổ một chút. Cậu, chấp nhận với mọi thứ hiện tại mình đang có đi!

Vương Thiếu Quân đưa tay ôm mặt, thờ dãi:

- Mọi thứ hiện tại không có cô ấy, tôi không chấp nhận được!

Đúng lúc đó ngoài cửa vang lên tiếng gọi:

"Đã đến giờ làm lễ, xin mời các vị khách quý ngồi vào vị trí của mình! Xin nhắc lại..."

Hắn và Dục Hoành nhìn ra bên ngoài, tia hi vọng hoàn toàn bị dập tắt!

***

Diệp Nguyệt Ngân mỉm cười e lệ, chờ hắn đón lấy tay mình. Vương Thiếu Quân ngẩng người ra, đợi đến khi mọi người bắt đầu xì xào mới định thần trở lại.

Hắn run rẩy nắm lấy tay ả, cùng ả đứng trên lễ đường như một kẻ ngu ngốc!

"Bây giờ xin mời cô dâu và chú rể trao nhẫn cho nhau! Nghi thức này kết thúc, hai người sẽ chính thức trở thành vợ chồng!"

Vị mục sư mỉm cười nhắc nhở. Diệp Nguyệt Ngân nhanh chóng nắm lấy tay hắn, đeo chiếc nhẫn vào tay hắn.

Khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy cái nhẫn thật lạnh!

Mãi hắn cũng không chịu đeo nhẫn cho ả, ả cau mày:

- Anh! Đeo nhẫn cho em!

Hắn phóng tầm mắt xuống Diệp lão phu nhân ngồi đó, bà ta chỉ chỉ lên ngón tay mình, ý bảo hắn đeo nhẫn cho ả.

Hắn cúi đầu, mắt lóe lên tia hàn khí, hắn học ra mặt. Hắn thô bạo nắm lấy tay ả, tay còn lại từ từ đeo nhẫn vào.

Nhưng nhẫn vừa mới chạm vào tay, ở bên ngoài đột nhiên có tiếng huyền não. Hắn khựng lại, nhìn ra bên ngoài.

Một người đàn ông xuất hiện, còn kéo theo một người phụ nữ. Người đàn ông đỡ đỡ cô gái, quát nghiêm:

- Hôn lễ này không thể hoàn thành!

Không sai! Người đó chính là Diệp lão gia, chính là ba vợ của hắn! Nhưng điều làm hắn bất ngờ nhất - cả những vị khách mời cũng thế, đó là...

Diệp Tổ Nghiêm cố gắng đứng vững, mắt lóe lên tia ôn nhu, môi thò thê:

- Quân! Em tỉnh rồi! Em về với anh rồi đây! Anh đợi em một lát, hôm nay em nhất định cướp lại anh cho chính mình!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

- Em đây! Em tỉnh rồi đây! Hôm nay em sẽ danh chính ngôn thuận, đường đường vào đây để cướp anh đi!

Tổ Nghiêm lên tiếng, mắt hướng về hắn, trong mắt tựa như cả một dải Ngân hà thu gọn lại. Vương Thiếu Quân sững sờ. Diệp Nguyệt Nghiêm không tin vào mắt mình. Diệp lão phu nhân gần đến sùi người...

Diệp Bất Minh diu cô vào bên trên lễ đường, giọng uy nghiêm:

- Xin lỗi các vị khách quý! Hôn lễ này không thể diễn ra! Xin mời tất cả về cho!

Dứt lời, một đám vệ sĩ xuất hiện, làm mặt dữ tợn khiến ai nấy đều biết khó mà lui hết.

- Ba! Ba làm cái gì vậy? Sao ba lại phá hôn lễ của con?

Nguyệt Ngân phần nộ hết lên, một chút can tâm cũng không có. Diệp Bất Minh đẩy Tổ Nghiêm cho Thiếu Quân, còn mình thì nhanh chóng tát ả một cái:

- Hôn lễ của mày sao? Ngán! Mày cho rằng đây là hôn lễ của mày sao?

Ả điếng người, nước mắt rơi thành dòng:

- Tại sao con không thể cưới chứ? Tại sao con không thể cưới anh Quân chứ? Con thua gì chị ta sao? Con thua chị ta ở những điểm nào? Con có gì mà không xứng với anh Quân chứ?

- Em gái! Ngay cả cái luân thường đạo lý đơn giản nhất trên đời em cũng không hiểu, dựa vào cái gì mà em muốn đo sức với chị đây?

Diệp Tố Nghiêm băng lãnh lên tiếng, khoe môi cong thành nụ cười hoàn hảo. Nguyệt Ngân lấp bắp, không biết nói thế nào:

- Cái gì mà luân thường đạo lý chứ?

Tố Nghiêm nhìn sang Vương Thiếu Quân, yếu ớt dựa vào lòng hắn, đáy mắt lóe lên tia chết chóc:

- Đó chính là: em dâu không được phép lấy anh rể của mình!

Nghe xong tất cả liền sững sờ. Thiếu Quân tựa như mình nghe lầm, lại bị cô chặn họng không cho nói:

- Không ai nghe lầm đâu! Vương Thiếu Quân là chồng của tôi! Còn tôi chính là vợ của anh ấy!

Nguyệt Ngân run rẩy lùi về sau vài bước, vẫn không tiêu hóa nổi mọi chuyện. Lúc này, Diệp lão phu nhân mới lên tiếng, phẫn nộ:

- Vương Thiếu Quân! Cậu đừng quên tờ giấy mà chúng ta đã kí! Chỉ cần cậu vi phạm vào tờ giấy đó, ngay cả Vương Á của cậu cũng xong đời!

- Ý mẹ nói là tờ giấy này sao?

Tố Nghiêm rút ra một tờ giấy mỏng, rõ ràng trên đó có chữ "đơn li hôn".

- Con...con lấy đâu ra...?

- Bên A đồng ý kí đơn li hôn và liên hôn với bên B, sau đó bên B sẽ chính thức sát nhập Diệp Á với Vương Á của bên B...Hừ! Đồ bỏ đi!

Cô đọc một lượt nội dung của tờ giấy, rồi thuận tay xé nát nó ra. Bà ta trợn mắt, run rẩy:

- Mày...mày có biết làm vậy...Diệp Á sẽ...

Cô mỉm cười - nụ cười đắc thắng:

- Sụp đổ sao? Mẹ khinh thường con quá rồi! Ban nãy con đã trở lại công ty, còn đường đường chính chính kí hợp đồng với Tần Tổng. Mẹ hiểu đạo lý này không? Con còn sống, thì Diệp Á không có quyền chết!

Hai mẹ con á khẩu, chỉ biết trợn mắt nhìn cô. Diệp Bất Minh cười nhẹ.

Con gái ông vẫn là tài giỏi nhất!

Biết không còn đường lui nữa, Diệp Nguyệt Ngân chạy đến níu tay hắn, buông lời thiết tha:

- Chị ta không yêu anh! Em mới là người yêu anh thật sự! Em luôn luôn dõi theo anh từng giây từng phút, chỉ mong có thể ở bên anh một ngày. Còn chị ta thì sao? Rõ ràng trong căn phòng tối đó, chị ta cứu em chứ không cứu anh! Điều đó chứng tỏ rõ ràng một chuyện: Diệp Tố Nghiêm không hề yêu anh!!!

Vương Thiếu Quân nhớ lại cảnh tượng hôm ấy, một trận lạnh lẽo chạy qua tim. Đúng vậy! Cô ấy cứu em gái, không phải mình!

Nhưng không!

- Không cứu tôi thì sao chứ? Việc ngày hôm nay cô ấy tới đây cướp rể, là để mình chứng cho điều gì?

- Anh Quân...

- Nhân cơ hội này tôi cũng nói với cô một chuyện. Nếu không phải là do bị ép buộc, cả đời này tôi cũng không lấy cô!

Dường như muốn đoạn tuyệt rõ ràng, hắn bế cô lên, hô hoán:

- Diệp Tố Nghiêm mới là vợ của tôi! Cả đời này cô ấy mới là vợ của Vương Thiếu Quân này! Không yêu thì sao chứ? Mình tôi yêu cô ấy là đủ rồi!

Nói rồi hắn bế cô đi, mắt hút vào vùng ánh sáng lóa mắt ngoài cửa.

Diệp Nguyệt Ngân run rẩy quy xuống, không cam lòng:

- Tại sao chứ? Tại sao chị ta luôn hơn con về mọi thứ chứ? Không! Diệp Bất Minh! Rốt cuộc trong mắt ông có đứa con gái là tôi không?

Diệp Bất Minh xoay lưng bỏ đi, chỉ buông lại một câu nhẹ nhàng:

- Nếu không coi con là con gái, ba đã tống cổ con vào tù từ lâu rồi!

- Tù?!

Diệp lão phu nhân hoảng hốt lên tiếng, không hiểu vấn đề. Diệp Bất Minh cười khó khăn:

- Những chuyện con bé làm với Tố Nghiêm, nó biết hết sự thật cũng như có bằng chứng rồi. Sau này có mà sống tốt, nếu không Tố Nghiêm nó sẽ không niệm tình tôi mà tha cho con gái bà đâu!

Ông bỏ đi, đáy lòng nổi lên một trận chua xót.

Chỉ trách con gái ông một đứa quá mạnh mẽ, một đứa lại quá mưu mô. Hơn nữa, tại nó còn yêu chung một người!

***

Cô mở cửa loạng choạng rời khỏi xe, không thèm nhìn hấn một cái. Bấn định thần lại đuổi theo cô, nắm lấy tay cô:

- Nghiêm! Hôm nay ở lễ đường..

- Anh định hỏi những lời nói đó có phải là sự thật không phải không?

Hấn chậm rãi gạt đầu, không dám nhìn vào mắt cô.

Hấn sợ! Sợ cô một lần nữa đâm chết tia hi vọng của hấn.

- Trước khi trả lời, em muốn hỏi anh một chuyện. Mẹ em đã làm gì để uy hiếp anh?

Vương Thiếu Quân ngạc nhiên. Sao cô biết Diệp lão phu nhân uy hiếp hấn?

Hấn trả lời qua loa, mục đích không cho cô biết sự thật.

Chẳng lẽ đi nói với cô rằng, người mẹ mà cô luôn yêu quý nhất lại dùng chính mạng sống của cô để ép buộc người khác?

Cô cười nhàn nhạt, cất tiếng:

- Dù sao thì người của em cũng sắp tìm ra mọi chuyện rồi. Anh không cần nói sự...

- Hãy tin anh! Anh không dối em, chỉ là...

Hấn chụp lấy tay cô, lại lắp bắp không nói thành lời. Cô ôn nhu chạm vào tay hấn, dịu dàng:

- Anh còn sợ một cô gái như em bị tổn thương sao?

Sau vài phút suy nghĩ, hấn quyết định nói ra tất cả.

- Mẹ em đã cho người tới bệnh viện, còn bảo người đó tháo ống oxy của em ra. Anh...anh không thể trơ mắt nhìn em chết...

Cô nghe xong, hai chân run rẩy đứng không vững, một tia đau đớn vụt qua nơi tim.

Hóa ra hiện thực lại tàn khốc như thế...

Hấn hoảng hốt đỡ cô lại, xót xa vô cùng.

Bị chính mẹ ruột đem mạng sống của mình ra làm con tim, hỏi thế gian này chịu nổi mấy người đây?

Tổ Nghiêm lắc đầu, cố để bản thân mạnh mẽ hơn:

- Em ổn!

Hấn gạt đầu, vỗ vỗ vai cô:

- Không một người phụ nữ nào có thể mạnh mẽ đến cùng! Nếu cần, em cứ khóc! Dựa vào anh mà khóc này!

Cô ngẩng đầu nhìn hấn, tia phong tình lóe qua nơi mắt:

- Nếu khóc, thì chỉ có một người có thể làm em khóc!

Nói rồi cô kiễng chân lên, hôn vào má hấn một nụ hôn nồng ấm, thỏ thẻ:

- Cả thế giới này, chỉ mình anh là có thể làm em khóc!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

- Anh là người duy nhất trên đời có thể làm em khóc!

Cô nhẹ nhàng hôn lên má hấn - một nụ hôn nồng ấm. Hấn sửng sốt không tin vào thực tại, còn tự tát mình một cái để xem có phải nằm mơ không. Cô bật cười:

- Anh làm cái gì vậy? Hay là...

Cô lại lần nữa kiễng chân lên. Nhưng lần này là hôn ở môi, không ở má nữa.

Cô mon tron trên vành môi hấn, đôi mắt đẹp để nhắm nghiền lại.

Nụ hôn dịu dàng tựa như dòng nước mùa xuân, thanh lạnh tựa như cơn gió thu đông vi vu trên mái nhà. Hấn ôm lấy cô, đáp trả lại nụ hôn ngọt ngào đó.

Ấn ân ái ái một lúc, hai người mới buông nhau ra. Cô đỏ mặt:

- Giờ thì anh tin rồi chứ?

Hắn run run chạm vào khuôn mặt bé nhỏ của cô, thỏ thẻ:

- Anh tin! Anh tin rồi!

Cô mỉm cười, nghiêng đầu xuống cọ sát vào bàn tay to lớn kia.

Hắn nhìn thấy nụ cười đẹp tựa ánh nắng ban mai đó, vẫn không thể nào tin vào mắt mình.

Đúng vậy! Diệp Tổng lạnh lùng ngày hôm qua, đến hôm nay lại một bước trở thành Diệp Tổ Nghiêm - vợ yêu của hắn!

Đúng vậy! Diệp Tổng ngày hôm qua còn không thèm trao cho hắn một ánh mắt, đến hôm nay lại trao cho hắn một nụ hôn!

Đúng vậy! Một Vương Thiếu Quân hôm qua còn do dự đắn đo, đến hôm nay có thể tự tin khẳng định, cô chính là vợ của mình!

Hắn vui mừng bế thốc cô lên, lại thấy khuôn mặt cô trắng bệch nên vội vàng đặt xuống.

Tấm áo cô thấm đẫm mồ hôi. Cô cố mỉm cười:

- Không sao! Chỉ là vết thương chưa lành...

Cô đưa tay bấm bụng, tay còn lại nắm lấy tay hắn, cố hít thở đều đều. Mặt hắn hóa xanh hóa đỏ, trong phút chốc như tắc kè bóng. Cô bị bộ dạng đó chọc cười:

- Thôi nào! Em ổn! Anh đừng làm bộ mặt đó, em cười lại đau!

Nghe cô nói hắn mới hi hi, rồi dịu dàng dắt cô vào nhà.

Nhìn cô dựa vào lồng mình, chậm rãi bước từng bước về phía trước, hắn lại cảm thấy rất vui.

Đột nhiên cô lên tiếng, ngược đời mắt long lanh:

- Anh nhìn xem! Chúng ta đang đi với nhau như thế này, có giống đang cùng nhau đi trên lễ đường không?

Hắn phóng tầm mắt sang con đường nhỏ, gật gù.

Hai bên đường là một cái vòm cung lớn, phủ bóng cây xanh. Đầu đó còn điểm xuyến một vài chấm vàng của cánh hoa. Gió thổi nhẹ, làm những cánh hoa nhỏ rơi là chả, khắp mặt sân nhà.

Hắn buồn rầu lên tiếng:

- Lễ đường..

- Em hiểu anh đang nghĩ gì! Mẹ không còn giữ tờ đơn li hôn nào có chữ kí của anh đâu. Vì vậy chúng ta vẫn là vợ chồng, đúng chứ?

Hắn run run cúi đầu, nước mắt tràn ra:

- Anh xin lỗi! Là một thằng đàn ông nhưng anh không thể lo cho người phụ nữ của mình được an toàn. Anh xin lỗi vì đã để cho em bị tổn thương. Anh xin lỗi vì đã có lúc khuyến khích em bỏ em. Anh...

- Suyt! Đừng nói gì nữa! Mọi chuyện đã qua rồi!

Cô đưa tay chặn miệng hắn lại, khe khẽ lắc đầu. Nhìn từng giọt nước mắt rơi ra từ khuôn mặt người đàn ông kia, cô đau lòng gục vào lòng hắn:

"Giá như ngày đó em chịu lắng nghe con tim mình..."

Giá như ngày đó em chịu để ý đến anh một chút...

Giá như ngày đó em không tỏ ra là mình mạnh mẽ...

Giá như ngày đó em đừng cảm đón nhận tình cảm của anh...

Thì mọi chuyện đã khác rồi phải không?"

Cô nhắm mắt, một dòng lệ trong suốt chảy ra.

Lần đầu tiên trong đời, cô nhận bản thân mình cũng yếu đuối đến thế!!!

***

- Cái hôm anh bị bắt cóc, là Nguyệt Ngân nó giờ trò. Nó giả vờ mình cũng bị bắt như anh, rồi bắt em chọn một, mục đích là muốn chia rẽ tình cảm của em và anh. Còn việc tên Lưu Nhất đâm em, là do chuyện ngoài ý muốn, không liên quan đến con bé.

Tổ Nghiêm nằm trên giường, từ từ kể lại mọi chuyện. Vương Thiếu Quân vô cùng bất ngờ, không thể nào tưởng tượng được con bé vốn ngây thơ đó lại làm ra loại chuyện này.

- Vậy bây giờ em tính làm sao?

Hắn sợ cô đau lòng cứ nhìn cô chăm chăm. Cô cúi đầu:

- Em sẽ xem thử thái độ sống của con bé. Nếu nó còn dám làm chuyện xằng bậy, cho dù là quỳ lạy dưới chân em em cũng không tha!

Mắt lóe lên tia chết chóc, cô suy nghĩ.

Không phải là cô ngu ngốc, mà là cô đang mở một lối đi mới cho con bé.

Thay vì giết chết một người, tại sao ta lại không tạo điều kiện để họ có được một cuộc sống tốt đẹp hơn?

Nhưng giờ cô đã biết, trước mặt ai thì nên mạnh mẽ, trước mặt ai thì nên quay về làm phụ nữ rồi. Ngoài những người đáng tôn trọng, bất kì ai cũng sẽ không thể chạm vào cô, dù chỉ là một sợi tóc!!!

- Thế cũng ổn...

Hắn nắm lấy tay cô, đưa tay xoa xoa lưng cô để an ủi. Cô tròn mắt nhìn hắn:

- Ổn cái gì mà ổn?

Hắn ngờ ngác không hiểu gì, bị cô đập cho một cái:

- Em còn phải xử anh một tội tày đình nữa!

- Tội tày đình???

- Đúng vậy! Anh nghĩ mọi chuyện xấu xảy ra là do ai đây? Còn không phải là do anh trông quá quyến rũ, làm Nguyệt Ngân mê mẩn mới phát sinh suy nghĩ đồi bại sao?

Hắn đen mặt, hắc tuyến nổi thành ba đường.

Còn không phải là do anh trông quá quyến rũ.-

Đột nhiên hắn nhìn cô cười hi hi, tia ác ma nổi lên:

- Nếu em đã nói vậy, thì chắc chắn em cũng bị anh mê hoặc chứ gì?

Cô cảm giác tựa như da gà đều dựng đứng lên, bủn rủn:

- Ai thèm!

Chưa kịp định thần, hắn đã nhanh chóng nắm lấy tay cô, chạm vào ngực mình:

- Nhìn xem! Em muốn anh tới mức đụng chạm vào thân thể anh rồi!

Đến lượt cô đen mặt, lần này là hắc tuyến văng tùm lum:

- Vương Thiếu Quân! Rốt cuộc liêm sỉ của anh vắng đi đâu rồi?

- Ở đây này! Nó ở ngay đây luôn!

Hắn chọt vào ngực cô, ý là trái tim ấy!

Thuận tay, hắn cời cúc áo cô ra, làm cô hoảng hết cả lên. Nhưng chưa kịp làm gì, hắn đã nhanh chóng nằm trên người cô, cười tà mị:

- Chẳng phải em nói em là vợ anh sao? Chúng ta cũng nên làm những chuyện "vợ chồng" phải chứ?

Cô bị hắn thuyết phục, nhưng lại sợ nhớ ra một chuyện:

- Bảo "cậu nhỏ" của anh im lặng đi! Anh còn nỡ lòng nào hành hạ một người bệnh tật như em sao?

Hắn chán chường ngồi sang bên cạnh, thờ dãi.

Haizz~ Có vợ đôi khi cũng mệt "sương sương"!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Một sớm thức dậy, cô nhìn qua bên cạnh, thấy hắn vẫn đang say giấc nồng.

Cô đỏ mặt, lại hơi thẹn thùng. Chung giường hơn tháng rồi, mà hắn vẫn chưa chạm vào cô, đơn giản vì vết thương trên bụng quả thật vẫn còn rất đau.

Cô vén áo mình lên, làm lộ ra một vùng da trắng nhưng có vết sẹo nhỏ kích cỡ bằng vừa lưỡi dao. Cô chạm nhẹ vào đó, tựa như cảm giác mơ hồ bắt đầu tràn về.

Thật sự không nghĩ rằng, qua một lần sinh lí tử biệt, cô đã thấy mình yêu hắn sâu đậm đến như vậy.

Chỉ trách lúc đó cô quá mạnh mẽ, còn cho rằng bản thân có thể vượt qua mọi rào cản. Nhưng không! Ngay từ gia đình, cô đã vấp phải một hòn đá to lớn rồi!

Nguyệt Ngân thì dám thuê người hại cô, đến cả người mẹ cô luôn yêu quý nhất cũng đã đem mạng sống này ra làm con tin.

Thất vọng sao? Có! Buồn bã sao? Có! Phẫn nộ sao? Có!

Chỉ là không có cách nào bộc lộ hết ra ngoài!

Đang tần ngần, đột nhiên một bàn tay lớn siết lấy cô, kéo đó môi hấn áp lên má cô, chụm một cái:

- Hello vợ yêu! Chúc em một ngày tốt lành!

Cô ngồi trong lòng hấn, mỉm cười hạnh phúc.

Ánh nắng chiếu vào đôi trai gái trẻ trong phòng, rọi sáng một khoảng trời hạnh phúc.

Hấn nhìn quanh quẩn, lại nhìn xuống bụng cô. Một tràn khí đen nổi lên, hấn đau lòng:

- Nghiêm! Đây có phải là...

- Đúng vậy! Chính là dấu tích của vụ em bị đâm. Nó thành vết sẹo thế này rồi đây.

Cô cúi đầu, giọng nhẹ nhẹ. Một tia kì lạ lóe qua nơi mắt.

Dấu tích này cho cô biết, mình từng trải qua những chuyện gì, mình từng bị ai hăm hại, và quan trọng nhất là mình từng nhận ra mình rất yêu một người.

Nghĩ đoạn, cô quay sang hôn lên má hấn một cái, rồi nghịch ngợm chạy ra khỏi phòng, còn giờ trò "lêu lêu".

Hấn đưa tay sờ lên vị trí vừa rồi, tựa như muốn ôm hết cả hơi ấm còn lưu lại.

Cả mơ hấn cũng chưa từng mơ, sẽ có một ngày cô với hấn lại hạnh phúc như vậy.

Hấn mỉm cười, từ từ vào nhà tắm.

Nếu ông trời đã trao em cho anh, thì anh nhất định cũng khiến em phải tin anh!

***

- Từ từ thôi! Đồ ít đường vào đồ nước mắm có vị ngọt ngọt. Một ít thôi!

Nhìn cô khó khăn đồ đường vào chén, hấn bật cười.

- Không ngờ một Diệp Tổng bao người ngưỡng mộ lại vụng về đến vậy. Ngay cả chén nước mắm làm cũng không xong!

Cô đen mặt, liếc hấn một cái. Hấn biết mình nói bậy liền ngậm mồm lại, nhưng bụng vẫn hí hửng cười.

Haha! Làm có chén nước mắm thôi mà cô đã tóa mồ hôi hột rồi! Bất cô chiên cá, chắc cười chết mất!

Cô đưa tay quạt trán, thờ dãi:

- May là em không ở với ba mẹ anh, nếu không đứa con dâu như em chết chắc rồi!

Mãi cũng không thấy hấn trả lời, cô ngạc nhiên nhìn sang, thấy hấn đang bịt miệng cười đến chảy nước mắt.

- Anh cười cái gì vậy? Bộ mặt em dính gì sao?

Cô đưa tay sờ sờ nơi mặt, sờ đến đâu đường dính đến đó. Hấn bắt quả không chịu nổi nữa, cười ha hả như tên điên.

Hắc tuyến văng tùm lum. Cô giận dỗi đứng sang một bên, không thèm đếm xỉa tới hấn. Vương Thiếu Quân chọc ghẹo cô:

- Ai gu~ Diệp Tổng lạnh lùng bá đạo lại đi giận rồi~~

Cô không thèm trả lời, vẫn không thèm nhìn hấn một cái. Bất ngờ, hấn tấn công lấy đôi môi cô, chính xác hơn là dùng lưỡi liếm liếm bờ môi nhỏ.

Hả hê, hấn thì thảo vào khuôn mặt diễm lệ, hơi thở hòa quyện vào nhau:

- Giờ mới để ý, môi em ngọt như đường vậy!

Cô đỏ mặt, đẩy hấn ra xa làm hấn vấp ngã:

- Đáng ghét!

Nói rồi cô bỏ đi, để lại hấn một mình trong phòng bếp. Hấn cười gượng.

Sao bị thương, mà cô vẫn mạnh vậy chứ?!

***

- Sắp tới con về Trung Quốc sao?

Vương lão gia lên tiếng, nhìn đứa con trai của mình. Hấn ta gật đầu, mỉm cười:

- Vâng! Con muốn sang xem thử Thiếu Quân có quản lí tốt Vương Á không?

Vương lão gia gật đầu hài lòng, mắt lóe lên tia nghiêm nghị:

- Nhớ sang thăm cả vợ chồng nhà nó nữa. Mọi việc ở Trung Quốc, ba giao lại cho con quản lý!

- Vâng!

- Được rồi con đi đâu đi đi!

Vương Thiếu Doanh đứng dậy ra khỏi căn phòng lớn, khẽ dựa vào tường. Hắn lúi từ trong túi ra một tấm ảnh nhỏ, mà người trong ảnh không ai khác...chính là cô!

- Diệp Tổ Nghiêm..

Hắn mãi mê ngắm bức ảnh, một lát sau đi mất hút, khoe môi nhếch lên thành đường cong đẹp đẽ:

- Lần này phải xem em trai có giữ vợ tốt hay không rồi! Diệp Tổ Nghiêm! Tôi muốn xem thử cô có bao nhiêu tài lẻ, mà người người lại căm hận cô đến thế. Để rồi xem, có một ngày cô cũng sẽ rên rỉ dưới thân tôi như bao con đàn bà khác thôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Vương Thiếu Doanh bước xuống máy bay, trên mình diện toàn đồ hàng hiệu. Đôi mắt màu xanh lục của phương Tây cộng thêm khí chất đào hoa, làm một vài cô gái không nhận được mà nhìn đến hai lần.

Hắn ta nhếch môi cười, làm những cô gái đó càng thêm say đắm. Hắn vút cái kính sang một bên, giọng mỉa mai:

- Lâu lắm rồi mới quay lại Trung Quốc, không ngờ nó đã phát triển đến mức này.

Tên thư kí vâng dạ cúi đầu, toàn ý phục tùng. Một kẻ có vẻ đẹp mê hồn, trên người là đồ hiệu, còn có kẻ khác khúm núm sau lưng...tùng đó thôi đã làm không ít người ngưỡng mộ rồi.

- Tôi đã bí mật hóa danh sách lịch trình của ngài rồi. Ít nhất trong hai tuần tới không ai có thể điều tra được vị trí hiện tại của ngài!

Vương Thiếu Doanh gật đầu hài lòng, cười nham hiểm:

- Tốt lắm! 2 tuần đủ để tôi chơi chán Diệp Tổ Nghiêm rồi!

- Chuyện này...

Hắn cau mày nhìn tên thư kí, lắng nghe tên đó nói tiếp:

- Thật ra Diệp Tổng là người rất kì dị. Diệp Tổng là người phụ nữ mà ngay đến cả Tần Hiểu Lâm đang hợp tác với chúng ta cũng phải nể vài phần. E là mục tiêu lần này...

Hắn dương dương tự đắc, vẫn không chịu bỏ ý nghĩ cô sẽ phục tùng dưới thân hắn như bao con đàn bà trước kia.

- Thi sao chứ? Cô ta cũng là phụ nữ thôi! Mà từ trước tới nay, chưa một ai có thể cưỡng lại tôi...kể cả Diệp Tổ Nghiêm cũng sẽ thế thôi!

Tên thư kí lau mồ hôi hột, cảm nhận được âm mưu đen tối từ hắn.

Xem ra lần này, ngài Vương rất có hứng thú với Diệp Tổng kia rồi!

***

Sau khi trở lại, Tổ Nghiêm đã từ từ lãnh đạo lại công ty từng bước trở lại ổn định. Những ai lúc trước có ý muốn tranh giành cổ phần, đều bị cô đuổi đi không thương tiếc. Lúc đó, họ cũng chỉ có thể cắn răng ngậm ngùi thôi.

Cứ tưởng cô ta sẽ chết đi thật, ai ngờ lại trở lại bất ngờ như thế, còn giữ cho mình bản hợp đồng với Tần Á đầy quyền lực.

Cũng không ai biết tại sao cô có thể kí kết hợp đồng với Tần Hiểu Lâm một cách nhanh chóng như vậy.

Theo như đồn đại, Tần Hiểu Lâm là tên rất khó chơi, lại hay làm khó kẻ khác. Không ngờ chỉ trong một buổi sáng, cô đã "xử gọn" hắn ta.

Tổ Nghiêm ngồi trong phòng, nhìn đăm đăm xuống hàng chữ "tổng giám đốc" trước mắt.

Hôm Thiếu Quân và Nguyệt Ngân kết hôn, dường như có linh tính gì đó, cô đột nhiên tỉnh dậy sau hơn 2 tháng nằm trong bệnh viện. Chưa kịp hoàn hồn đã thấy Tần Hiểu Lâm mang một bản hợp đồng ra, mà trong đó chính là sự đồng ý hợp tác giữa Diệp Á và Tần Á. Cô nghi hoặc, nhưng vì tình thế gấp rút nên sau khi đọc một lượt tờ giấy, cô liền nhanh chóng kí vào đó.

Bây giờ ngẫm lại, cũng thấy có điểm bất thường!

Trước đó cô đã có ý không nể hèn tiếp hắn, còn ngang nhiên đuổi cổ hắn ra khỏi công ty. Với tính cách đó, chắc hẳn ta sẽ phải tránh xa cô mọi lúc mọi nơi, đôi khi còn tìm cách làm khó cô. Nhưng không! Vừa mới tỉnh dậy sau cơn bạo bệnh, liền vớ ngay một bản hợp đồng quá thuận lợi. Mà điều đó, lại làm cô hết sức quan ngại!

Không lẽ Tần Hiểu Lâm thấy cô thập tử nhất sinh nhưng vẫn có thể mở mắt, để ăn mừng liền chịu kí hợp đồng với cô sao?

Cô đưa tay bóp nhẹ mi tâm.

Không phải cái tên đó lại bốc đồng thế chứ?!

Một cô gái tiến vào, trên tay là một sấp tài liệu mỏng. Cô quay về bộ dạng lạnh lùng, chờ thư kí của mình lên lịch trình cho hôm nay:

- Vào lúc 11h, Diệp Tổng có một buổi ăn trưa với lãnh đạo của tập đoàn Phương Án; 16h30, chúng ta sẽ đi tham khảo tình hình của cơ sở sản xuất XXX. Bên cạnh đó, tối nay lúc 20h ở Châu Gia có tiệc sinh nhật của Châu Kỳ Như. Xin hỏi Diệp Tổng có muốn thay đổi gì không?

Cô cau mày, nhìn chằm chằm cô ta, làm cô ta hơi lo lắng.

Vốn là đang muốn mua một lô đất để mở rộng diện tích công ty. Nhưng..

Dường như bây giờ thấy ai, cô cũng đều nghi ngờ cả!

- Tập hồ sơ số tiền mua lô đất, cô đã làm xong chưa?

- Dạ vâng! Tôi có mang lên cho Diệp Tổng xem qua đây!

Diệu Nhi rút từ trong tập tài liệu ra một tờ giấy mỏng tanh. Cô liếc ngang nó một cái, rồi gặt đầu:

- Nhiệm vụ của cô là giữ cho kĩ tập hồ sơ này. Chỉ cần để giao dịch của tôi sai sót một chút, tôi e là...

- Không có chuyện đó đâu! Diệp Tổng cũng biết về tôi nhiều rồi mà!

Diệu Nhi cười cười, rồi tìm cách trở ra ngoài.

Tổ Nghiêm nhìn theo bóng dáng đó, nặng nề nhắm mắt.

Năm 23 tuổi, sau khi tốt nghiệp Đại học xong, Diệu Nhi không có việc làm. Trong lúc khó khăn nhất, cô đã ngã lòng giúp đỡ cô ta. Và đến nay, cũng đã là năm thứ 4 sát cánh bên nhau rồi.

Nhưng người này, liệu có đáng tin không?!

***

- Vương Tổng! Mọi việc đã xong xuôi hết rồi, chỉ cần đợi Diệp Tổ Nghiêm đi tới buổi giao dịch thôi!

Diệu Nhi đứng trong góc tối, giọng nhỏ lại.

"Tốt lắm! Cô có chắc Diệp Tổ Nghiêm sẽ không biết chuyện gì chứ?"

- Tôi không chắc nữa. Nhưng hình như cô ta bắt đầu nghi ngờ tôi rồi!

Vương Thiếu Doanh cau mày một chút, hàn khí nổi lên:

- Hãy nhớ cho kĩ! Kế hoạch lần này mà thất bại, thì...

- Không! Đừng mà! Làm ơn! Tôi rất cần nó! Tôi thật sự rất cần nó!

Hắn nhếch môi cười tà mị, đập máy ngay lập tức.

Lúc đó Diệu Nhi gục xuống, thở phào.

Kế hoạch lần này, có vẻ là rất quan trọng!

À ta nhìn ra ngoài, mắt lóe lên tia ác độc.

Diệp Tổ Nghiêm! Có làm gì thì cũng đừng trách tôi phản bội cô!

***

Vương Thiếu Doanh tao nhã hút thuốc, nụ cười trên môi luôn xen lẫn vài phần quý dị.

Nhìn xem! Diệp Tổ Nghiêm đó có gì lợi hại đây? Ngay cả người thân cận nhất của mình bị mua chuộc cũng không biết, vậy thì cô ta có đáng để người người run sợ như vậy?

Hắn gác chân phải lên chân trái, cả người dựa vào ghế sofa êm, tay mở điện thoại.

5 tiếng nữa thôi, em sẽ được chứng kiến một màn đặc sắc đó! Coi như đây là quà lần đầu gặp mặt, được không "em dâu"?!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Cô trở lại văn phòng, miệng còn đắm hương vị của món mà mình vừa ăn. Tổ Nghiêm khẽ dựa vào cái ghế mềm, nhắm mắt thờ ơ.

Chiều nay có cuộc giao dịch lớn. Lô đất mà cô muốn mua phải nói là ở vị trí "long mạch", bốn phương thông thoáng, bốn hướng quay đều Đông Tây Nam Bắc. Lô đất đã là địa điểm bị các tập đoàn khác nhắm tới từ lâu. Nhưng do có nhiều lí do nên đến hiện tại nó vẫn chưa có chủ.

Nếu không phải là cô có chút thanh danh trên thương trường, thì chắc gì đã được gặp mặt chủ lô đất đó?

Cô bóp nhẹ ni tâm, lòng cồn cào một trận. Nhất định chiều nay cô phải lấy được mảnh đất đó, nhất định chiều nay không được để ra sai sót gì!

Bản hợp đồng giao dịch cô đưa cho Diệp Nhi làm, cô thật sự vẫn cảm thấy không yên tâm.

"Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót", cô cũng thà nghi ngờ nhầm người còn hơn bỏ qua những đối tượng đó.

Cô giúp đỡ cho cô ta thì sao đây? "Nuôi ong tay áo" ai biết chuyện gì xảy ra.

Đúng lúc đó, Diệp Nhi từ từ tiến vào, đưa bản hợp đồng giao dịch cho cô, nghiêm giọng:

- Tôi đã chỉnh lại giá mua của bên B là chúng ta. Chiều nay chỉ cần ông Châu đồng ý thì xong rồi!

Cô gật đầu cầm lấy tờ giấy mỏng, nhìn từng con số 0 trên đó mà chắc mẫm.

250 triệu! Chính xác là 250 triệu!

Con số này, nhất định cũng không thể thêm hoặc bớt, dù chỉ là một số 0!

Diệp Nhi liếc nhìn cô, lòng nổi lên trận nghi hoặc. Sao Diệp Tổng cứ nhìn bản hợp đồng mãi...

Có phải cô ta bắt đầu nghi ngờ à rồi không?

***

- Bản hợp đồng đâu rồi?

Cô lạnh nhạt lên tiếng làm ả đứng hình. Nhưng ngay lập tức ả giờ một sấp giấy lên mặt cô, khề khàng:

- Nó nằm ở trong này rồi thưa Diệp Tổng!

Cô gật đầu, chậm chậm bước đi. ả thờ phào. May là cô không yêu cầu kiểm...

- Tôi bỏ quên điện thoại trên phòng làm việc rồi, cô đi lên lấy giúp tôi đi!

Đột nhiên cô dừng lại bảo ả đi lấy. ả do dự không muốn đi. Sau một hồi lúi thúi, ả mới chịu giao tập tài liệu cho cô, còn mình thì nhanh chóng chạy đi.

Quái lạ! Diệp Tố Nghiễm có bao giờ để quên thứ gì đâu chứ? Sao hôm nay lại...

ả không muốn nghĩ nhiều, nhanh chân chạy lên phòng làm việc.

Còn cô lúc này đợi ả đi khuất, mới từ từ lấy lại bản hợp đồng ra xem...

Oh~ Thật bất ngờ! Cũng thật thú vị!

***

Hai người nhanh chóng đến cuộc giao dịch, Diệp Nhi lâu lâu lại lên nhìn cô một lần.

Cái thái độ lạnh nhạt và dửng dưng của cô làm ả rợn gáy!

Nhưng sao chứ? Chỉ cần kế hoạch lần này thành công, ả nhất định sẽ có một số tiền lớn rồi cao chạy xa bay.

ả hí hửng ra mặt. Cô nhắm mắt tính đường, môi nhếch lên một cái đầy huyền bí.

Tại buổi giao dịch...

- Chào Châu Tổng! Tôi đến rồi!

Cô vẫn giữ vẻ mặt ban đầu của mình, tuy nhiên giọng nói có chút mềm mỏng. Châu Tổng niềm nở đón cô, mời cô ngồi xuống.

Nhìn cô một cách chính diện như vậy, làm một người như hắn cũng thấy tim đập thình thịch.

Vẻ đẹp của cô, làm mọi đàn ông gặp phải đều bị thu hút. Cô như một con số còn ẩn sau lớp sương mờ dày đặc.

Mà hình như...cô có chồng rồi!

Cô khề liếc sang Diệp Nhi, lập tức ả đưa bản hợp đồng ra:

- Châu Tổng! Đây là bản giao dịch mà bên B chúng tôi đã tự soạn. Mời Châu Tổng xem qua!

Hắn ta gật đầu hài lòng, cầm tờ giấy mỏng lên. Nhìn sắc mặt của ngạc nhiên sau khi xem tờ giấy của hắn, Diệp Nhi cười hí hửng.

Tờ giao dịch đó là bản giả! Số tiền 250 triệu để mua đất, ả chuyển sang thành còn mỗi 150 triệu thôi!

150 triệu cho mảnh đất ngon như thế, thử hỏi có ai dại mà bán?

Trong khi đó, cô chỉ nhếch môi cười nhạt, ngoài ra không còn nói gì thêm.

Châu Tiêu tròn mồm tròn mắt, ngạc nhiên:

- Diệp Tổng! Số tiền này...

Nghe câu nói trên, à càng thêm khẳng định rằng kế hoạch đã thành công.

Bây giờ chỉ cần đợi Châu Tổng giãn dờ thôi. Và buổi giao dịch đương nhiên bị hủy, mà hơn nữa, lô đất cũng sẽ không thuộc về Diệp Á!

Sau cùng, người hưởng lợi là à!

Châu Tiêu hứng thú nhìn cô:

- Diệp Tổng! Thấy báo cô là khách làng chơi, nhưng không ngờ lần này cô chơi lớn như vậy!

Cô nhếch môi cười đáp trả:

- 300 triệu để mua lô đất đó cũng đáng mà phải không?

- Cái này thì tùy cô suy nghĩ rồi. Tuy có vài vị khách đặt giá cao hơn, nhưng chưa ai dám đặt ngay con số đầu tiên là 300 như cô! Diệp Tổng! Cô không nghĩ đến chuyện tôi sẽ lại nâng giá sao?

- 600 hay 800?

Cô không kiên nhẫn nữa mà nói luôn. Châu Tiêu đối với cô càng thêm vài phần nể nang:

- Ông Trời cũng khéo tạo ra cô thật! Một phụ nữ có trái tim sắt đá!

Cô im lặng không nói gì. Còn Diệp Nhi này giờ ngo ngoe không hiểu gì.

300...300 triệu sao?

Rõ ràng là à ta đã sửa lại thành 100 triệu rồi mà...

Chuyện này...là sao chứ?!

Châu Tiêu liếc mắt sang Diệp Nhi, ngay lập tức hai tên áo đen bước vào, kính cẩn mời à ra ngoài. Nhìn à chấp choạng bước đi, cô chỉ nhàn nhạt lắc đầu.

Trong gian phòng rộng còn mỗi hai người. Cô...và hần!

- Châu Tổng có gì dặn dò sao?

- Đúng vậy! Ai cũng không, nhưng riêng Diệp Tổng thì được! Tôi sẽ giảm cho cô một nửa số tiền...

- Điều kiện?

Châu Tiêu mém nữa cắn lưỡi.

Ngang ngược! Cô ngang ngược lắm!

Nhưng không sao! Đổi lại cô rất thông minh, còn xinh đẹp nữa.

Châu Tiêu hứng thú đứng dậy, bước qua chỗ cô ngồi. Hần ghé sát xuống tai cô, thì thào:

- Diệp Tổ Nghiêm! Tôi muốn cô!

Cô nhắm mắt lắng nghe từng từ, nghe xong cũng không lấy gì làm lạ.

Những tên cận vệ như thế này, cô gặp nhiều rồi!

- Cô nghĩ sao? Một đêm với tôi có thể giảm được phân nửa số tiền. 150 triệu đó cô có thể lấy để bù vào khoản tiền dùng để xây dựng chi nhánh mới. Rất hời đó!

Cô lắc đầu, từ từ đứng dậy:

- Xin lỗi! Tôi hết hứng thú với mảnh đất này rồi!

- Khoan đã!

Châu Tiêu không nghĩ cô sẽ phản ứng như vậy, nên trước mắt chỉ biết gọi lại. Nhìn thấy đôi mắt đen lấp đầy vẻ lạnh lùng kia, hần càng chột dạ.

- Tôi nói rồi! Cô là người phụ nữ được ông Trời ân ái tạo ra, mà tôi lại cảm thấy rất thích cô. Tôi muốn cô cũng là lẽ đương nhiên thôi!

Cô khoanh hai tay lại với nhau, khinh bỉ:

- Là tôi tự tạo ra chính mình! Không một vị đẳng tối cao nào có thể tạo ra kẻ như Diệp Tổ Nghiêm tôi!

Nói rồi cô thẳng thừng bỏ đi, một chút câu nệ tiểu tiết cũng không có. Hần tức giận, nhưng cười khẩy:

- Diệp Tổng! Hình như cô quên mất một điều. Thư kí riêng của cô...

Hắn liếc mắt ra ngoài cửa, ngay lập tức hai tên áo đen xuất hiện. Diệu Nhi đang bị hai người họ kẹp chặt, từ từ lùi vào trong.

Cả ba đứng trước mặt cô, một tên đưa khẩu súng từ trong túi áo ra, dí vào đầu ả.

Ả la hét dữ dội, nước mắt chảy dài:

- Diệp Tổng! Cứu tôi với! Tôi không muốn chết! Tôi không muốn chết!

Châu Tiêu nghĩ cô sẽ lo lắng đến mức toát mồ hôi hột. Nhưng không! Một chút biểu cảm trên khuôn mặt đẹp đẽ kia cũng không có!

Mặc cho ả có la hét thế nào, cô vẫn đứng đưng như không có chuyện gì. Châu Tiêu bắt đầu run sợ thái độ của cô.

- Diệp Tổ Nghiêm! Ngay đến cả thư kí riêng của mình cô cũng...

- Giết đi!

"..."

Cả gian phòng trở nên ngột ngạt đến cực độ. Một câu của cô thốt ra làm tất cả kinh ngạc đến sợ hãi:

- Giết đi! Loại người như cô ta, tôi không cần!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

- Giết chết cô ta đi! Loại người như cô ta...không đáng đâu!

Nói rồi cô một mạch rời khỏi căn phòng lớn, để lại tất cả đang trở mặt vì quá kinh ngạc.

Bọn áo đen vừa thả lỏng tay ra, ả lập tức giãy giụa rồi thoát đi mất. Vừa định đuổi theo nhưng lại bị Châu Tiêu chặn lại không cho đi.

Châu Tiêu lắc đầu, giọng trầm lại:

- Bỏ đi! Tôi chơi không nổi Diệp Tổ Nghiêm!

Hai tên vệ sĩ cúi đầu, lòng nghi hoặc.

Con đàn bà đó rốt cuộc có bao nhiêu phần lợi hại đây?

Trong lúc đó, Diệu Nhi hốt hải đuổi theo cô, vừa thấy bóng dáng của cô liền tăng tốc. Ả chụp lấy tay cô, quỳ xuống khóc lóc:

- Tôi làm gì sai mà Diệp Tổng lại đối xử với tôi như vậy chứ? Loại người như tôi là sao chứ? Diệp Tổng! Cô nữ lòng nào lại để cho bọn họ giết tôi sao?

"..."

- 4 năm qua là nhờ có ơn của cô tôi đã sống rất tốt. Nhưng tôi cũng là một con bài quan trọng, giúp Diệp Á đi lên từng ngày. Cô nói bỏ là bỏ, giết là giết. Vậy trong mắt Diệp Tổng tôi là gì đây? Huahu...

Ả khóc nức nở trách móc cô các thứ. Cô giắt mạnh tay ra làm ả không có chỗ trụ vững nên ngã xuống. Ả nằm dưới đất, ăn vạ như đứa con nít.

Kế hoạch mà Vương Tổng giao thất bại rồi! Ả không những không được tiền, mà còn bị Vương Tổng hắt hủi. Bây giờ nhân lúc Diệp Tổ Nghiêm vẫn còn chút gì đó với ả, thì sao không nủ lấy chứ? Ít nhất, ả cũng sẽ ở trong công ty thêm một thời gian nữa.

- Này cô gái! Cô có biết mình đang ở đâu không?

Cô lạnh nhạt lên tiếng, một chút biểu cảm cũng không có, dường như còn tỏ ra khó chịu. Ả nín khóc, nhìn quanh nhìn quẩn, lại không hiểu cô muốn nói gì. Cô thờ hắc:

- Cô còn bị bắt không? Cô thoát khỏi những tên đó chưa? Bây giờ còn nguy hiểm đến tính mạng không?

Ả chợt hiểu ra...

- Diệp Tổng tỏ thái độ dửng dưng đó là vì muốn cứu tôi sao?

Cô ngán ngẫm xoay người bỏ đi.

Loại phụ nữ ngu ngốc mãi chỉ là loại phụ nữ ngu ngốc!

Diệu Nhi đứng dậy, phui phui vài ba lớp áo, nhanh chân chạy theo cô vào trong xe trở về.

***

- Cô hiểu được bao nhiêu về tôi?

Cô ngồi trên cái ghế êm, chân chéo vào nhau lắc lư qua lại. Diệu Nhi run rẩy:

- Sao Diệp Tổng lại..

- Ở với tôi 4 năm, rốt cuộc cô biết tôi có bao nhiêu khuôn mặt không?

Nhìn vào đôi mắt sâu thăm thẳm kia, ả bất chợt lạnh sống lưng. ả vâng dạ trả lời:

- Diệp Tổng là người phụ nữ lạnh lùng...à...ừm...tài giỏi...muru...muru trí...à...muru...

- Tôi không muru trí!

Cô cắt đứt lời ả nói, làm ả giật bắn mình. Cô liếc ả, trong mắt lóe lên tia thuốc súng:

- Tôi là người muru mô và thù đoạn!

- Vâng vâng! Muru mô và thù đoạn! Muru mô và thù đoạn!

Ả gật đầu như sợ cô không thấy. Cô đứng dậy, đi tới bức tường kính dày, phóng mắt ra bầu trời bao la:

- Biết tôi là người như vậy rồi, cũng đồng nghĩa với việc tôi có thể làm bao nhiêu chuyện độc ác. Phần cô đếm cho tôi nghe xem, rốt cuộc có bao nhiêu người được tôi cho cơ hội thứ hai để sửa sai?

"..."

Ả run rẩy không biết trả lời thế nào, khép nép vào một góc. Cô cười nhạt nhòa, hưởng thụ ánh nắng ban chiều:

- Diệp Nguyệt Ngân tôi đã cho một cơ hội. Tôi cũng đã mở lòng bỏ qua tất cả với mẹ tôi. Nhưng cô biết giữa họ và tôi có gì giống nhau không? Là người thân! Họ là ruột thịt, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn. Nhưng cô...

Cô xoay lưng đứng đối diện với ả, ánh nắng hoàng hôn đập vào vùng lưng nhỏ, làm từng đường nét trên cơ thể mảnh mai càng sáng bừng. Khuôn mặt cô trong góc tối thêm đáng sợ:

- Tôi có thể giết cô...bất cứ lúc nào!

Ả sợ hãi lùi ra sau mấy bước, lại không thấy rõ vẻ mặt của cô lúc này. Chỉ biết, cô như là quỷ Satan hiện hồn, như tảng băng trời đứng dưới mặt trời - cô độc, uy nghiêm, lại khiến người ra run rẩy trong vô thức.

Diệp Tổ Nghiêm...thật đáng sợ!

***

- Vương Tổng...tôi...tôi..

"Có phải là thất bại rồi không?"

- Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi ngài! Xin ngài hãy cho tôi thêm một cơ hội! Diệp Tổ Nghiêm quả thật rất khó đối phó! Tôi không thể...

"Đủ rồi!"

Vương Thiếu Doanh quát một cái làm ả điều đứng:

"Diệu Nhi! Tôi hiểu ý của cô là gì. Được một người như tôi hậu thuẫn mà cô cũng không thể làm gì, có phải là cô vô dụng không?"

- Nhưng...nhưng Diệp Tổ Nghiêm không thể mua được mảnh đất kia!

Hắn nhếch môi cười khinh bỉ:

"Cái tôi muốn, là làm cho Châu Tiêu thật sự hết hứng thú với cô ta. Hắn ta sẽ lại ve vãn cô ta thôi. Rồi có một ngày, mảnh đất đó lại rơi vào tay Diệp Á, cũng bằng huê đúng không?"

Ả lắp bắp không biết nói gì.

Chết tiệt! Tiến thoái lưỡng nan thật mà! Phía trước có Diệp Tổng, sau lưng lại có Vương Tổng. ả...

"Diệu Nhi! Tôi bắt đầu chán cô rồi đó!"

Ả giật mình:

- Không! Làm ơn! Tôi rất cần nó mà! Làm ơn đừng cắt đi thứ đó của tôi!

"Vậy thì lần này cố mà làm cho tốt! Nghe đây! Chúng ta còn một con bài cuối cùng, đủ mạnh để đẩy Diệp Tổ Nghiêm vào tù..."

Ả hít thở sâu lắng nghe:

"Và lá bài đó, là cô!"

Diệu Nhi quỵ xuống, mắt trừng lớn:

- Ngài...ngài...

"Diệu Nhi! Cô như con thiêu thân lao đầu vào lửa vậy. Đã đến lúc, cô bốc cháy rồi!"

Nói rồi hần cúp máy, môi nhấp nhẹ ly rượu.

Diệp Tố Nghiêml! Cô sắp được ăn cơm nhà nước nuôi rồi! Cô cũng sắp được mặc áo nhà nước phát rồi!

Đến lúc đó, chỉ có mình tôi mới có thể cứu cô. Cô sẽ cúi đầu xuống mà cầu xin tôi muốn cô. Và rồi, cô cũng sẽ là một con đàn bà bị tôi chinh phục thôi!

***

Tố Nghiêml đứng sau cánh cửa lớn, phóng tầm mắt nồng nặc mùi thuốc súng.

Nhìn bộ dạng quỳ xuống đất đầy đau khổ của â, cô càng tối mặt.

Hóa ra bao lâu nay, cô lại để cho kẻ thù nhờn nhợt bên cạnh mình như vậy.

Vương Tổng...là ai chứ?

Cô vụt qua một ý niệm, nhưng rồi lập tức xóa nó ngay.

Chuyện đó...không thể nào đâu!

Nhưng trước mắt cô cần xác định mục tiêu tiếp theo của mình.

Chính là...Diệu Nhi!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Thiếu Quân từ phòng tắm trở ra đã là quá khuya. Hần lau mái tóc còn ướt đầm, phóng mắt sang chiếc giường lớn.

Ủa? Cô đi đâu rồi?

Hần liên tưởng lại đêm tân hôn, một cô gái bé nhỏ từ từ trèo ra cửa sổ rồi chạy đi mất. Hần rùng mình, vội chạy khắp nhà tìm cô, đến khi đi ngang thư phòng mới yên tâm thờ phào.

Hần dựa lưng vào cửa, say mê nhìn cô. Cô ngồi trên chiếc ghế dài, dường như kiệt sức nên ngủ thiếp đi mất. Đôi mắt lạnh lùng khép lại, hàng lông mi cong vút khẽ rung rinh trước gió. Đôi môi nhỏ dưới ánh trăng càng thêm ướt át. Lúc ngủ cô vẫn giữ quyển sách trên tay, hình như là tiểu thuyết gì đó...

Hần rón rén tới chỗ cô, nhẹ nhàng ngồi xuống. Đưa tay ven vén mấy sợi tóc con, môi hần nhếch lên một chút.

Rõ ràng là lúc ngủ ngoan ngoan như vậy, nhưng sao ban ngày lại là kẻ ngoan cố đến thế?

Vương Thiếu Quân cười hì hì. Chắc là ở với hần an toàn lắm nên cô mới như vậy!

Hí hí~ Chồng em là nhất mà~~

Nói rồi hần dựa vào thành ghế, đôi tay nghịch ngợm chọt chọt vào má cô.

Um um! Miềm mềm như cái bánh bao vậy!

Hần càng thích thú đưa hai ngón tay béo nhẹ lên mặt cô, đến mức hai má cô đều đỏ lên.

Người ta nói có ai bình thường khi yêu, và hần bây giờ cũng vậy! Chỉ ngồi ngắm cô rồi nghịch như đứa trẻ cũng thấy vui rồi!

Vẫn còn đang say mê, đột nhiên một cánh tay thô bắt lấy hần, sau đó sức lực vô cùng mạnh mẽ đập hần nằm dài xuống ghế. Thân hình mảnh mai đè chặt lên hông hần:

- Anh làm gì ở đây vậy?

Thấy hần bị cô ép nằm ở dưới, cô ngạc nhiên. Hần thì miệng la oai oái:

- Chết tôi rồi! Vợ tôi giờ trò bạo lực rồi! Help meeee~~

Cô lắc đầu, cười khò:

- Em còn tưởng là ai muốn ám hại em. Em xin lỗi!

Vừa định rời đi, nhưng lại bị hần kim chặt hai cánh tay, bắt cô ngồi trên bụng mình. Hần cười tà mị:

- Anh lại tưởng khác!

Cô đỏ mặt, cổ tình không hiểu vấn đề. Hần cũng không ngại nói ra ham muốn của mình:

- Ở với nhau được ba tháng rồi mà anh và em chưa chạm vào nhau. Không có vết thương da thịt nào có thể đau đến lâu vậy. Em khỏi rồi, nên bây giờ muốn "thịt" anh phải không?

Cô lắc đầu ư ừ. Hần vẫn tiếp tục giờ trò:

- Diệp Tổ Nghiêm! Anh không ngờ em lại không có tí liêm sỉ nào như vậy. Nhưng anh bằng lòng để cho em "thịt" đó! Tới đây! "Thịt" anh ngay nào!

Cô áp úng, quát lên:

- Vương Thiếu Quân! Rốt cuộc ai mới là không có liêm sỉ đây hả?

Hắn cười hí hửng:

- Không phải là em thì là ai? Nhìn xem! Em muốn anh tới mức...

Tới lúc này cô mới phát hiện, có vật gì cứng cứng đang ngóc đầu, đâm thẳng vào mông cô.

Cô càng gầy gù muốn thoát khỏi, lại dường như càng ma sát giữa hai cơ thể, làm cả người hắn nóng lên nhanh chóng.

- Nhìn xem! Em lại trực tiếp quyến rũ anh như thế, chẳng phải là muốn lăm ròi sao?

- Anh....aaa...

Chưa kịp phản bác, cô đã bị hắn nhanh chóng lật người lại, đè xuống dưới. Hắn nhìn cô từ trên cao, thì thào:

- Đem đầu tiên, anh muốn nằm trên!

Hơi thở của hắn nóng rực, giọng nói lại có chút gấp gáp. Hắn đưa tay cời nút áo cô ra một cách thuần thục.

Cô e thẹn:

- Động tác lành nghề như vậy, có phải trước đây anh "thực hành" nhiều lắm không?

Hắn nhếch môi, từ từ cúi xuống, cắn yêu vào tai cô một cái:

- Cung à! Em ghen sao?

Cô chịu không nổi mà rên rì thành tiếng, mặt hóa xanh hóa đỏ:

- Em...không có...

Hắn đưa tay nghịch ngợm trên cơ thể cô, cố gắng hít thở đều để kiềm chế bản thân:

- Có điều em chưa hiểu về anh rồi! Từ trước tới nay, em là người phụ nữ đầu tiên anh muốn chạm, cũng như đã chạm vào!

Cô mờ toang mắt, không tin vào tai mình nghe, trong khi đó tim lại đập thình thịch.

Em là người phụ nữ đầu tiên anh muốn chạm, cũng như đã chạm vào!

Chưa lần nào trong đời cô cảm thấy mình sinh ra một niềm vui sướng và kiêu hãnh đến khó tả như vậy.

Cô cảm thấy vinh dự...

- Em nên vinh dự vì điều đó. Nhất và duy nhất một cô gái có thể chung giường với anh. Là em!!!

Nói rồi hắn nhẹ nhàng hôn lên môi cô, một nụ hôn dịu êm và ấm áp.

Cô nhắm mắt, một dòng nước mắt trong suốt chảy ra.

Anh có biết, lúc em buông thả mình, là lúc em yếu đuối nhất không?

Anh có biết, vào giây phút này, em có bao nhiêu phần hạnh phúc không?

- Sao em lại khóc?

Bàn tay rắn chắc lần mò ở dưới, còn phía trên hắn lại khẽ thì thào vào vành tai miễn cảm. Cô cười nghẹn ngào:

- Em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện, có ngày mình lại cam tâm tình nguyện nằm dưới thân một người đàn ông như lúc này. Và em cũng chưa bao giờ nghĩ tới một chuyện, em lại yêu một người...nhiều đến như vậy!

Hắn bị cô hóa cảm động, một dòng cảm xúc yêu thương dâng tràn cõi lòng.

Hạnh phúc! Đây chính là hạnh phúc!

- Em thật sự là đang cam tâm tình nguyện, hay là đang làm tròn trách nhiệm của một người vợ?

Hắn nhẹ nhàng hỏi lại, muốn nghe tiếp những lời đường mật từ khuôn miệng nhỏ của cô. Tổ Nghiêm cũng không ngần ngại trả lời:

- Em bằng lòng ở đây, làm với anh chuyện này!

- Vì sao?

- Vì...

Cô ngập ngừng, xấu hổ:

- Vì em yêu...

"Reng...reng...reng..."

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, phá vỡ bầu không khí vô cùng lặng mạp. Hấn cau mày không cho cô nghe máy. Cô dịu dàng đẩy hấn ra, nhanh chóng kết nối.

Vừa kết nối, đầu dây bên kia liền có tiếng thờ vợi vàng:

- Diệp Tổng! Không xong rồi! Không xong rồi!

Cô cau mày đợi Lục Di nói tiếp:

- Diệu Nhi vừa bị bắt vì tội danh hút chích ma túy. Cô ta...bị giải lên sở rồi!

Vương Thiếu Quân nghe được, vội vàng chạy tới giật lấy cái máy, hỏi lại bằng giọng lạnh rã. Lục Di quý xuống, đôi tay run run nắm chắc điện thoại:

- Vương Tổng mau đưa Diệp Tổng đi trốn đi! Cảnh sát đang trên đường tới nhà của hai người đó! Cảnh sát...sắp ập tới để bắt hai người rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

- Diệu Nhi hút ma túy, bị công an giải đi rồi! Cảnh sát đang trên đường tới nhà, hai người mau đi đi!

Lục Di hét ngược lên, một chút phép tắc cũng không còn. Thiếu Quân dập máy, lên nhìn qua cô vợ nhỏ của mình.

Đột nhiên cô nắm lấy tay hấn, giọng trở nên cứng cỏi:

- Đi với em! Chúng ta đi "đầu thú"!

Hấn ngạc nhiên không hiểu vấn đề, nhưng trong chốc lát lại đồng ý đi theo cô.

Nếu đã bị hãm hại một cách nghiệt ngã như vậy, sao không thử chơi "trúc xuôi theo gió", gió thổi hướng nào ta nghiêng hướng đấy chứ?

Và lại bây giờ nếu trốn chạy như lời Lục Di nói, há chẳng lại đang chứng tỏ bản thân có tội, run sợ mới không dám đối diện không?

Mà cô đã bị dính, thì hấn nhất định cũng sẽ bị bắt!

Vì hấn là chồng của cô! Là liên can của vụ việc lần này!

***

Tiếng hú của xe cảnh sát càng ngày càng gần. Hấn nắm chắc tay cô, một chút thôi cũng muốn vỗ về cô.

Nhưng nhìn sắc mặt của cô lúc này, ắt hẳn điều đó là không cần.

Tầm ba chiếc xe chặn lại trước mặt hai người. Kế đó, một tốp cảnh sát ủa ra, súng chĩa về phía này:

- Hai người bị bắt vì tội tàng trữ chất ma túy! Mời theo chúng tôi về đồn để giải quyết vụ việc!

Cả hai ngoan ngoãn đưa tay ra làm mọi người ngạc nhiên.

Bị bắt...mà bình thản đến vậy ư?

Một viên cảnh sát quen biết cô, không nhin được mà hỏi:

- Diệp Tổng! Cô không sợ sao?

Cô lắc đầu, nhẹ nhẹ lên tiếng:

- Người đang làm trời đang nhìn. Tôi không làm dĩ nhiên tôi cũng không sợ!

Vốn biết bản tính của cô, nên viên cảnh sát đó khẽ vỗ vai cô một cái, cúi đầu:

- Tôi tin cô không làm loại chuyện bẩn thỉu này! Nhưng có hay không, phải chờ điều tra đã!

Còn Vương Thiếu Quân lúc này cũng đã bị còng, nhưng thấy cảnh tượng tên cảnh sát sờ vào vai cô, hấn nổi đóa.

Cái thằng cảnh sát kia, dám chạm vào vợ ông!

Hấn khó chịu liếc liếc tên kia, còn đòi động chân động tay như đứa con nít thích gây sự. Cô leo lên xe ngồi ngay ngắn, một tiếng cũng không nói.

Chiếc xe cảnh sát càng lúc đi càng xa, hòa vào bóng đêm mịt mù.

Cô hiểu! Bóng đêm tăm tối, cũng chính là tương lai tối tăm của cô sau này!

***

- Diệp Tổ Nghiêm! Cô có biết rằng nhân viên của mình có sử dụng ma túy không?

Phó cục trưởng cục điều tra - Lâm Mỹ Hoài nghiêm giọng hỏi. Cô đứng đứng lắc đầu, thoải mái thả mình vào ghế.

Lâm Mỹ Hoài hơi khó chịu vì vẻ mặt bất cần đời kia nên cố tình gây khó dễ:

- Theo như tôi biết thì Diệp Nhi là thư kí riêng của cô gót 4 năm nay. Thân cận như vậy nhưng cô lại không biết, hay là...cô đang che giấu điều gì đó?

Tương cô sẽ chịu cúi đầu. Nhưng không! Cô nhếch môi cười, giọng còn vạ phần mỉa mai:

- Dễ thế còn hỏi? Rốt cuộc ông là phó cục trưởng hay là phó "vệ sinh trường"?

Lâm Mỹ Hoài sôi máu, chưa kịp nói gì đã bị cô chặn họng:

- Về việc này, tôi có quyền im lặng cho tới khi luật sư của tôi đến. Ông không có quyền ép cung tôi, một câu cũng không!

Ông ta nghiêng răng, hai bàn tay khế nắm lại thành quyền.

Con đàn bà này, giỏi lắm!

***

Vương Thiếu Quân bước vào phòng, bắt gặp ngay khuôn mặt kinh tởm của ả Diệp Nhi kia. ả ngồi chống cằm trên ghế, đôi mắt thâm quầng, rõ ràng so với ngày hôm qua là một trời một vực.

- Hai người có thể trao đổi với nhau!

Nói rồi vị cảnh sát trẻ bước ra ngoài, đóng lại căn phòng nhỏ kín mít.

- Cô hút bao lâu rồi?

Diệp Nhi nghe giọng nói lạnh nhạt kia, sợ đến mức sồn gai ốc:

- Tôi...hút lâu rồi!

Hắn đi mắt quan sát ả.

Nếu hút lâu rồi, cơ thể ả chắc chắn phải ốm tong teo đi, da thì xanh xao, môi thì thâm đen. Nhưng không! Dù nhan sắc có tệ hơn, nhưng xem ra tình trạng sức khỏe của ả vẫn rất tốt!

Hơn nữa, nếu hút lâu rồi, thì với con mắt của Tổ Nghiêm, chắc chắn cô đã nhận ra được sự bất thường. Không phải là hấn quá tự tin về vợ mình, mà đây chính là một sự thật bày ra trước mắt. ả! nói! dối!

Hắn nhìn chăm chăm, một phút cũng không rời khỏi mặt ả. Diệp Nhi lâu lâu lại lén liếc sang, nhưng khi gặp ánh mắt lạnh lẽo kia lại không đủ can đảm để mà nhìn tiếp.

Cuối cùng không chịu nổi ánh mắt như lưỡi dao găm kia, ả mới khai ra:

- Là lần thứ hút! Tôi mới hút lần hai thì bị bắt rồi!

Thấy vẻ run sợ trong đôi mắt sâu thẳm kia, hắn mới gạt đầu, chất vấn:

- Cô dùng tiền lương để mua ma túy hút sao?

Diệp Nhi gạt đầu không nói gì.

- Ai sai cô làm việc này?

ả gạt mình, trợn mắt nhìn hắn:

- Vương... Vương Tổng nói gì vậy? Ai sai tôi làm gì chứ?

Vương Thiếu Quân cố dùng một chút kiên nhẫn còn sót lại, thờ hắc:

- Cảnh sát tìm thấy trong phòng làm việc của Tổ Nghiêm một lượng heroin nhỏ. Cô thừa biết cô ấy không làm loại chuyện như này. Cô cũng không thể đủ can đảm để đặt gói thuốc vào chỗ đó được. Nói đi! Là ai sai người hãm hại chúng tôi?

Bị lập luận sắc bén kia tẩy não, ả lắp bắp, sợ hãi lùi về sau, làm chiếc ghế không trụ vững mà ngã xuống. ả ngã theo, lê lét về phía góc tường.

Hắn dùng thái độ cực đoan để uy hiếp ả, tựa như chỉ cần ả nói sai một câu sẽ bắn cho ả một phát.

Lúc Diệp Nhi sắp nói ra, đột nhiên viên cảnh sát trẻ chạy vào, hô lớn:

- Cuộc trao đổi kết thúc! Mời hai người theo tôi về phòng tạm giam, cho tới khi tỏ rõ mọi chuyện!

Tựa như được giải thoát, ả vội cuống quýt tới chỗ vị cảnh sát, rồi nhanh chóng theo người ta ra ngoài.

Vương Thiếu Quân đưa tay bóp nhẹ mi tâm.

Tình hình có vẻ...không ổn!

***

Vị cảnh sát trẻ ban nãy giải Diệu Nhi ra ngoài đang nói chuyện điện thoại với ai đó, giọng điệu rất cung kính:

- Nếu lúc đó tôi không vào kịp, con đàn bà đó sẽ khai ra mọi chuyện rồi!

Đầu dây bên kia chỉ nghe tiếng cười lạnh, buông một câu tàn nhẫn:

"Con chó cũng đã đến lúc "lên mâm" rồi!"

Vị cảnh sát gạt đầu hiểu rõ vấn đề, tay nắm chắc con dao tự vệ giấu kĩ trong áo.

Một kẻ hết giá trị lợi dụng, đối với Vương Tổng việc xử lí không quá ba phút!

Một nhát một mạng, thế là vừa mắt đi kẻ thừa thải, vừa không lo ngán chân sau này.

Viễn cảnh sát cúp máy, bóp nhẹ cổ tay chuẩn bị cho một "phi vụ" nữa.

Trong lúc đó, Vương Thiếu Doanh nhân nhật uống rượu, bên tay phải còn có một mỹ nữ.

À kia uốn éo thân thể, giọng ngọt sớt:

- Anh lại muốn xử ai vậy?

- Xử kẻ vô giá trị thôi!

À ngồi lên đùi hân, quyến rũ hân:

- Thế bây giờ em có thể tự mình làm cho em có giá trị không?

Wương Thiếu Doanh đảo mắt nhìn mỹ nữ nóng bỏng kia, xì một tiếng rồi mạnh mẽ xô ả ra:

- Tôi không hứng thú với cô! Cầm số tiền này rồi cút đi!

Thấy sắp tiền giấy trước mắt, ả run sợ vâng dạ chạy đi.

Hân hưng hực nốc cạn ly rượu, cộc cần lau miệng.

Ham muốn chiếm đoạt Diệp Tổ Nghiêm càng ngày càng cao rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

- Diệp Tổng! Nếu tình trạng này cứ tiếp diễn, e rằng...

Luật sư của cô khẽ lắng giọng, ngập ngừng không nói tiếp. Cô chau mày, đuôi mắt hơi nheo lại:

- Cả tôi và Vương Tổng đều bị bắt phải không?

Lạc Chính Tiêu gạt đầu, tia lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt thư sinh.

Lục Di hoảng hốt, lắc đầu:

- Không được! Cô không thể bị bắt được! Diệp Tổng và Vương Tổng, cả hai đều vô tội mà phải không?

Cả gian phòng chìm vào yên lặng, chỉ nghe tiếng thở đều đều của cả ba.

Đúng vậy! Hai người vô tội, nhưng những bằng chứng hiện tại đang chứng tỏ rằng họ có tội!

Rạng sáng nay, cảnh sát ập vào phòng làm việc của cô, phát hiện trong ngăn kéo tủ có một lượng heroin nhỏ. Và thế là mọi chuyện càng phức tạp hơn hẳn.

Lạc Chính Tiêu bình tĩnh cất tiếng:

- Diệp Tổng! Chuyện Diệu Nhi hút ma túy, cô thật sự không biết sao?

Tổ Nghiêm ngồi lại ngay ngắn, hai tay đan vào nhau:

- Tôi hiểu ý anh, nhưng thật sự tôi không thể nào phát hiện ra được Diệu Nhi có hút ma túy. Trừ khi...

Cô hơi dừng lại, nhìn sang phía Lạc Chính Tiêu, khóe môi nhếch nhẹ thành lời. Hân cũng mỉm cười, nhẹ nhàng cất tiếng:

- Cô ta vừa mới hút!

- Cô ta vừa mới hút!

Hai người đồng thanh lên tiếng làm Lục Di hoang mang.

Tổ Nghiêm gật đầu, tia hải long lóe qua nơi mắt.

Có một cộng sự hiểu ý, quả thật cũng là một loại thành công.

***

Quan sát Diệu Nhi qua chiếc camera nhỏ, Vương Thiếu Quân khẽ thờ hắc, một tràn khí lạnh nổi qua tự đáy lòng.

À lúc này ở một gian phòng khác, đang bị vài viên cảnh sát chất vấn:

- Cô nói Diệp Tổ Nghiêm là người cung cấp thuốc cho cô hút?

Diệu Nhi cúi đầu, lằm bằm:

- Đúng vậy!

- Nhưng theo như kiểm tra, trong người của Diệp Tổ Nghiêm hoàn toàn không có một chút gì liên quan tới ma túy. Cô giải thích sao về việc này?

À im lặng không nói gì, cả người trong chốc lát trở nên run rẩy. Viên cảnh sát ngạc nhiên trước thái độ đó - thái độ sợ hãi đến cực độ.

- Diệu Nhi! Có phải có chuyện gì đó mà cô không thể nói không?

À gật đầu, bàn tay cuộn lại vào nhau, tiếng nấc xé tan cõi lòng.

Sau vài phút đồng hồ, à bắt đầu kể:

- 4 năm trước, tôi thất nghiệp, trùng hợp gặp Diệp Tổ Nghiêm nên cô ta đã giúp đỡ tôi, cho tôi vào Diệp Á để làm việc. Đạo gần đây, cô ta hay gọi tôi vào phòng, nói những lời ngon ngọt để dụ dỗ tôi. Nếu tôi không làm theo, thì với quyền lực hiện tại, cô ta có thể giết chết tôi bất cứ lúc nào...

À hít sâu một hơi rồi tiếp tục:

- Lí do Diệp Tổ Nghiêm không hút, đơn giản vì cô ta là người trên thương trường. Hút ma túy sẽ có những biểu hiện của hút ma túy, mà cô ta gặp nhiều người như vậy, chỉ e bị phát hiện thì khôn.

Cảnh sát hơi bất ngờ về tình tiết này. Câu chuyện Diệu Nhi kể, hoàn toàn là những việc không ai lường trước được.

- Tại sao trong công ty, chỉ có mỗi cô là bị dính đến ma túy? Dựa theo lời khai đó, thì đáng nhẽ Diệp Tổ Nghiêm sẽ uy hiếp rất nhiều người. Nhưng tại sao cả một tập thể chỉ mỗi cô là dương tính với chất gây nghiện này?

Diệu Nhi lắp bắp, không biết nên dàn dựng tiếp câu chuyện này như thế nào.

- Tôi...tôi...tôi không biết! Là cô ta cung cấp ma túy cho tôi! Là Diệp Tổ Nghiêm ép tôi phải hút ma túy!

À hét lên, cổ to ra bản thân mất kiểm soát để không bị chất vấn nữa. Quả như dự đoán, cảnh sát cho người đem à lui về phòng tạm giam.

***

Tiến về phòng giam vắng về phía trước, à thờ phào.

Những lời khai đó, ít nhiều sẽ làm cho tội của Diệp Tổ Nghiêm nặng hơn.

À chui vào phòng giam, đang định ngồi xuống thì đột nhiên một cánh tay thờ tới, ôm chặt lấy à. Kế đó, một mùi thuốc nồng nặc sộc thẳng lên mũi. À giãy giụa không ngừng, nhưng chỉ một chút là đã ngất đi mất.

Viên cảnh sát trẻ - chân tay của Vương Thiếu Doanh - nhìn Diệu Nhi nằm dưới đất mà cười hời hợt.

Hắn tiến tới, trên tay là một sợi dây thừng dài.

Có trách thì trách bản thân cô là kẻ vô dụng, vô dụng đến mức ngài Vương phải bỏ cô như bỏ một cái lon!

***

Lục Di quên cả phép tắc, hốt hải chạy vào, thờ không ra hơi:

- Không xong rồi! Diệu Nhi cô ta...

Lạc Chính Tiêu đưa cho cô một cốc nước, cô vội nốc cạn rồi nói tiếp:

- Diệu Nhi thất cổ tự vẫn tại phòng giam rồi!

Tổ Nghiêm sốc toàn tập, hai mắt trừng lớn. Một đàn hắc tuyến xoẹt qua nơi mắt, cô giận dữ cuộn chặt tay lại thành quyền.

Lạc Chính Tiêu không tin vào tai mình, phải đợi Lục Di nói tiếp mới hoàn hồn:

- Ban nãy cô ta bị cảnh sát chất vấn. Sau khi trả về lại phòng giam, cô ta liền tự mình kết liễu cuộc đời. Một người đi thăm nuôi lướt ngang qua nơi này, mới phát hiện ra Diệu Nhi. Nhưng lúc đó cô ta đã...

Đã chết rồi!

Lạc Chính Tiêu điên cuồng đâm mạnh lên mặt bàn, mắt đỏ ngầu lên rõ ràng. Hắn liếc mắt sang Tô Nghiênm - người lúc này cũng sốc đến mức không nói thành lời.

Diệu Nhi...kẻ mấu chốt của vụ này đột nhiên chết, vậy thì..

Cô sẽ lại bị gán tội "giết người diệt khẩu" phải không?

Lục Di lấp bắp không biết làm thế nào, chỉ có thể an ủi hai người đôi ba câu. Lạc Chính Tiêu điều khiển lại tâm trạng, cười với Lục Di một cái.

Cô bé này hiền lành, vốn không hiểu vấn đề nghiêm trọng đến mức nào.

- Em đi về công ty xử lý vài việc đi! Tôi muốn nói chuyện riêng với Diệp Tổng!

Lục Di gật đầu, nhanh chân đi ra ngoài. Trong phòng lúc này còn có hai người.

- Tô Nghiênm! Xem ra kẻ ám hại cô lần này, là nhân vật không hề nhỏ đâu!

Cô cau mày, đưa tay bóp nhẹ mi tâm.

Có thể giết người ngay trong sở cảnh sát, nếu không phải là nhân vật lớn thì cũng là kẻ quyền lực đầy người.

Nhưng...là ai?

Cô nghĩ ngợi một số chuyện, đột nhiên nhớ ra vài thứ...

Hôm mưa đất về, Diệu Nhi có liên lạc với ai đó, mà rõ ràng cô chỉ nghe được hai chữ...

"Vương Tổng"!!!

Không lẽ Vương Tổng đó chính là người đứng sau mọi chuyện sao?

- Tô Nghiênm! Cô đang nghĩ chuyện gì vậy?

Thấy thái độ lạnh nhạt đến cực độ kia, Lạc Chính Tiêu hơi lo lắng.

Làm bạn lâu như vậy, hắn hiểu rõ cô, rất hiểu lại là đằng khác. Theo như quan sát, hình như cô có phát hiện gì đó rồi.

Quả nhiên là có phát hiện!

- Tôi từng nghe được một cuộc trò chuyện bí mật của Diệu Nhi. Mà cô ta xưng hô với người đó là Vương Tổng. Chính xác hơn là ngài Vương!

Hắn nhanh chóng chép lại cái tên đó vào mặt giấy mỏng, còn đặc biệt suy ra một dấu mũi tên:

- Vương Tổng...ngài Vương..

Tô Nghiênm gật đầu thận trọng:

- Tôi biết anh đang nghĩ gì. Nhưng Thiếu Quân chắc chắn không phải là người đi hãm hại tôi đâu.

- Cô bạn của tôi! Tôi không ngờ cô lại tin tưởng chồng mình thế đấy!

Cô nhàn nhạt cười.

Hôm nghe lén được cuộc trò chuyện kia, cô cũng đã nghĩ đến Vương Thiếu Quân. Nhưng cô tin, hắn sẽ không bày ra mọi chuyện chỉ để đẩy cô vào tù đâu.

Vương Thiếu Quân yêu cô mà phải không?

***

Trong lúc đó, tại Diệp Gia...

Diệp Nguyệt Ngân khẽ nghe điện thoại, một giọng nói cuốn hút vang lên:

"Xin chào Diệp tiểu thư!"

Giọng nói đó làm ả bị say đắm. ả nghĩ ngợi.

Số điện thoại của ả không mấy ai biết, nhưng gọi tới cho ả lại là số lạ. Để điều tra được số điện thoại này, chắc cũng phải là "tai to mặt lớn".

- Xin hỏi anh là...

"Tiểu thư không cần biết tôi là ai! Hôm nay tôi liên lạc với cô, là để cho cô một món quà đây!"

- Quà sao?

"Đúng vậy! Tôi biết Diệp tiểu thư có tình cảm với Vương Thiếu Quân, cũng chính là...anh rể của mình!"

Ả hơi run rẩy, lùi về sau mấy bước, thận trọng lên tiếng:

- Rốt cuộc anh là ai? Sao lại có thể...

Tiếng cười hời hợt vang lên làm à nổi da gà. Vương Thiếu Doanh cất tiếng đầy mỉa mai hoặc:

"Tôi đã nói tiểu thư không cần biết tôi là ai rồi. Món quà của tiểu thư sẽ nhanh chóng tới nơi thôi. Chuẩn bị mà ra đón...Vương Thiếu Quân đi!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phái Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

- Diệt Tổ Nghiêm! Nếu cô vẫn không chịu thừa nhận mọi chuyện, chúng tôi đành phải mang chuyện này ra tòa thôi!

Phó cục trưởng Lâm Mỹ Hoài khẽ cao giọng, có chút không thoải mái khi nói chuyện với cô. Cô vẫn im lặng không nói gì, làm ông ta sôi máu:

- Cô đừng ý mình có quyền nên muốn làm gì thì làm! Điều Nhi là do cô giết phải không?

- Nếu tôi nói là không phải thì sao đây?

- Cô...

- Tôi đã nói rồi! Những chuyện tôi không làm tôi nhất định sẽ không thừa nhận!

- Được! Giỏi lắm! Cô cứ chờ ngày bị nhốt vào tù đi!

Nói rồi ngoài cửa một viên cảnh sát trẻ đi vào, từ từ giải cô đi. Không sai! Đây chính là tay sai của Vương Thiếu Doanh!

Nhìn cô thản nhiên đi trước mặt mình, hắn có phần ngạc nhiên. Bị bắt mà vẫn có thái độ như vậy, có phải cô ta là kẻ bất cần đời không?

Bị đẩy mạnh vào trong phòng giam, cô có phần khó chịu. Đây là việc cảnh sát nên làm với "phạm nhân" sao?

Hắn chuẩn bị rời đi, đột nhiên cô cất tiếng gọi, pha chút lạnh nhạt:

- Hình như anh quên mất một chuyện?!

Dục Quách dừng lại, hơi ngạc nhiên.

Quả thật! Hắn chưa khóa cửa phòng giam!

Hắn thờ dãi bước tới đóng lại, tâm trạng không ổn định. Một kẻ như hắn phải chui vô cái xó này giả làm cảnh sát, sao hắn không khó chịu được chứ?

Đang loay hoay tìm chìa khóa, đột nhiên một cánh tay dài thò ra, chụp lấy cổ áo hắn. Kế đó, một sức lực mạnh khủng khiếp kéo hắn, đập đầu hắn vào bức tường gần đó. Hắn lồm ngồm bò dậy, máu chảy đầy đầu, nghiến răng:

- Con đàn bà chết tiệt này...

Cô từ từ bước ra ngoài qua khung cửa vẫn chưa khóa:

- Quả nhiên không phải cảnh sát! Một cảnh sát thực thụ sẽ không bao giờ quên mất chuyện khóa cửa phòng giam đâu!

Nói rồi cô nhẹ nhàng bước tới, dùng chân đạp mạnh vào lồng ngực hắn. Thân là sát thủ, đương nhiên hắn có thể nhanh nhạy thoát ra. Tuy thoát được, nhưng do máu chảy từ trên đầu ra quá nhiều, hắn nhanh chóng bị cô hạ gục sau đó.

Một hồi loay hoay, cuối cùng cô cũng thay xong bộ đồng phục cảnh sát, nhìn Dục Quách nằm một góc trong phòng chứa, máu me đầy người, cô không niệm tình thương tiếc còn ra sức đá hắn thêm phát nữa.

Lần mò điện thoại của hắn, cô phát hiện trong nhật kí, cuộc gọi gần đây nhất là của "V.T"

- V.T...Vương Tổng sao?

Cô hơi thất thần một lát, rồi nhanh chân đội mũ của cảnh sát lên đầu, nhanh nhẹn đi ra ngoài.

Lối ra ngoài có đi qua phòng giam của Vương Thiếu Quân. Cô đi ngang qua, thấy hắn đang nằm dài trên giường, nhắm mắt an tĩnh.

Tựa như có gì đó thôi thúc, hắn liền bật dậy, nhìn ra bên ngoài kia.

Viên cảnh sát đó...có mùi hương của cô!

Thấy hắn nhìn mình chằm chằm, cô vẫn thản nhiên bước đi như không quen biết.

Muốn lừa được quân địch, trước hết phải lừa được quân ta!

***

Nhìn cô đi ra khỏi sở, vài người hơi nghi hoặc. Đây là viên cảnh sát nào vậy nhỉ?

Tuy vậy bọn họ vẫn phớt lờ đi, để cô nhanh chân chạy ra chiếc xe đặc vụ gần nhất, rồi phóng ga mất hút.

Nhiệm vụ đầu tiên sau khi vượt ngục là...đi ăn!

Ở trong phòng giam ăn uống không đủ bữa, cô đói lắm rồi!

Tổ Nghiêm che kĩ mặt, bước vào quán tạp hóa nhỏ bên đường, mua ra một ổ bánh ngọt hình ốc quế.

Ngồi trong xe, cô nhón nhor nhai từng miếng bánh mềm, cô hòng khô khóc lại.

Diệp Nhi bị giết...chắc chắn có liên quan tới tên ban nầy!

Vậy là Diệp Nhi và tên ban nầy đều vốn là người của "Vương Tổng"

Cô nhếch môi cười nhạt. Vương Tổng đó cũng thật thú vị! Chơi trò giết người diệt khẩu, lại pha thêm chút ngấm máu phun người, quả nhiên vẫn là có đầu óc!

Đang nhai bánh, đột nhiên cô nghe thấy tiếng vọng phía xa từ đài phát thanh trực tiếp trên tòa nhà thành phố:

"Diệp Tổ Nghiêm và Vương Thiếu Quân đều đồng loạt bị bắt vì tội danh tàng trữ ma túy. Theo như tình hình hiện tại, Diệp Tổ Nghiêm và Vương Thiếu Quân sẽ sớm phải chầu tòa để làm rõ vụ việc.

Tin tiếp theo là bản tin thị trường. Sau khi hai lãnh đạo bị bắt, Diệp Á và Vương Á rơi vào tình trạng khủng hoảng cực độ. Giá cổ phiếu của hai công ty lần đầu tiên trên sàn đấu bị tụt giảm đến 20% giá trị. Nếu tình trạng này tiếp tục kéo dài, e là Diệp Á và Vương Á phải tuyên bố phá sản..."

Nhìn cảnh ba mình đang loay hoay trước đám phóng viên ở trên màn ảnh, cô không khỏi đau đớn. Một tràn cảm xúc dâng lên, cô gặm dừ bóp nát miếng bánh.

Ba! Xin ba hãy cho con thêm chút thời gian! Con nhất định sẽ quang minh chính đại trở về gặp ba, từ từ đưa Diệp Á đi lên!

Con nhất định, đem mọi chuyện ra ánh sáng!

***

- Ông ơi! Không xong rồi! Nghiêm Nghiêm nó...nó...nó vượt ngục rồi!

Diệp lão phu nhân chạy vào, nước mắt ngấn dài. Diệp Bất Minh ban đầu vô cùng kinh ngạc, nhưng sau lại thờ dãi:

- Chuyện đã đến nước này, con bé vẫn cố chấp tới vậy sao?

- Tôi đã nói với ông rồi! Nghiêm Nghiêm nó còn nhỏ, lại là phụ nữ, sao có thể tự mình điều hành công ty lớn như vậy chứ?

Diệp lão phu nhân gục xuống, khóc nỉ non. Ông im lặng, cúi đầu.

Nghiêm của ba! Ngay từ đầu nếu ba đã chọn tin con, thì cho dù có chết ba vẫn sẽ tin con! Ba sẽ cố gắng giúp đỡ cho con. Diệp Gia này có tán gia bại sản, ba cũng không bao giờ để con một mình giữa dòng đời chơi vui này đâu!

Tổ Nghiêm! Đến lúc con phải sử dụng những thứ ba dạy con rồi!

Trong lúc đó, Diệp Nguyệt Ngân đứng trên lầu trông thấy mọi thứ, liền không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

Cái ông già đó, vẫn cố chấp tin chị ta!

Ả cảm cái điện thoại trên tay, không chắc có nên điện lại vào số hôm đó hay không. Cái người mà hứa đem Vương Thiếu Quân về cho ả...

Đột nhiên cái máy run lên làm ả kinh ngạc. Vừa nghĩ tới thôi, người đó liền gọi ngay lập tức rồi!

Diệp Nguyệt Ngân nhanh chân chạy lên sân thượng, khẽ bắt máy:

- Tôi nghe đây!

Vương Thiếu Doanh phía bên kia đầu máy, gật nhẹ đầu:

"Đến lúc cô ra mặt rồi! Chỉ một câu nói của cô sẽ làm Diệp Tổ Nghiêm mất tất cả!"

- Tôi cần phải làm gì đây?

Hắn nhếch nhẹ môi, xì xầm to nhỏ vào điện thoại. ả nghe xong liền run rẩy:

- Nhưng...như vậy cả Diệp Gia này cũng sẽ không còn...

"Không dám đầu mồi sao bắt được cá lớn chứ? Cô chỉ cần đem cái đó tới chỗ cảnh sát, việc còn lại tôi sẽ lo liệu. Cô cũng chỉ cần ngồi một chỗ mà nhìn Vương Thiếu Quân về với mình thôi! Sao? Có có làm không?"

Ả im lặng không nói gì. Chuyện này...

"Chị gái cô là loại phụ nữ thế nào không phải cô không biết. Đợi đến khi cô ta thoát khỏi nhà tù rồi, cô nhất định sẽ phải hối hận!"

- Ý anh là gì? Không lẽ anh...

"Đúng vậy! Diệp Tổ Nghiêm bị đổ oan! Hơn nữa mọi chuyện diễn ra mấy ngày nay đều là do tôi dàn dựng. Bản thân vô tội, chắc chắn cô ta sẽ tìm ra được chứng cứ thôi! Vậy sao không nhân cơ hội này, một mẻ lưới bắt một biển cá?"

- Tôi..

"Cô còn nghi ngờ chuyện gì nữa đây? Tôi có thể làm mọi chuyện diễn ra theo hướng mình muốn, chứng tỏ quyền lực trong tay tôi cũng không phải là ít! Đến lúc đó, cô cứ việc tìm tôi là được rồi!"

Sau bao câu dụ dỗ, cuối cùng Diệp Nguyệt Ngân đồng ý. Cúp máy, Vương Thiếu Doanh lắc đầu khinh bỉ:

- Cô mà cũng dễ bị dụ thế này thì tốt biết mấy. Nhưng như vậy trò chơi này sẽ không vui, nhỉ?!

Hắn rút từ trong ví ra tấm ảnh cũ. Trong ảnh, cô gái đang nghiêng mình kí một bản hợp đồng, mái tóc dài lòa xòa xuống khuôn mặt nhỏ. Hắn đưa tấm ảnh lên, hôn nhẹ vào nó, thỏa mãn:

- Để anh xem lần này em đâu sẽ ngóc đầu lên thế nào?!

***

Diệp Nguyệt Ngân run run bấm điện thoại, nhỏ giọng nói với cảnh sát:

- Phiên các anh đến Diệp Gia một chuyến được không? Tôi có bằng chứng chứng minh Diệp Tổ Nghiêm có tội!

Cảnh sát nghe mấy liên nghi hoặc:

"Diệp tiểu thư! Cô có biết mình đang nói về ai không?"

- Tôi biết! Đó là người chị duy nhất của tôi. Nhưng chị ấy...thật sự có tội! Tôi không thể nào chống mắt lên nhìn chị mình mãi phạm sai lầm nữa!

Cảnh sát khẽ khàng đập máy, ngay lập tức cử một đội đi đến Diệp Gia.

Ả buông cái điện thoại xuống, mắt đăm đăm nhìn gói ma túy trước mặt, hoang mang cực độ.

Diệp Á...sắp xong đời rồi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24

- Ông bà Diệp! Chúng tôi có lệnh phải khám xét tư gia của Diệp Gia! Phiên ông bà chấp hành lệnh khám xét!

Diệp Bất Minh ngạc nhiên nhìn bốn viên cảnh sát xông vào nhà mình. Mới hai hôm trước cảnh sát đã vào đây rồi, sao bây giờ lại vào nữa?

Theo chỉ dẫn, cảnh sát nhanh chóng ập vào phòng của Diệp Tổ Nghiêm, phát hiện Diệp Nguyệt Ngân đang run rẩy đứng trong góc.

- Cô Diệp! Phiên cô cho tôi thấy bằng chứng mà cô muốn giao!

Ả không nói không rằng, chậm chạp chỉ vào chiếc giường lớn.

- Ở dưới đó! Bằng chứng ở dưới đó!

Cảnh sát nhanh chóng lật giường lên, phát hiện một chiếc hộp gỗ nhỏ. Họ hi hục mở cái hộp ra, thấy bên trong toàn là đồ chơi cũ. Đến lúc lắc nhẹ con heo đất, mới nghe rõ ràng bên trong là tiếng lộp cộp của vật mềm.

Đập vỡ con heo, một túi bột nhỏ văng ra ngoài. Cảnh sát ngỡ ngàng nhặt lên vật lên.

Một túi ma túy!

Sợ chưa đủ thuyết phục, Diệp Nguyệt Ngân quỵ xuống, khóc nức nở:

- Tôi xin lỗi! Chị ấy ép tôi không được nói ra chuyện này! Tôi thật sự không muốn!

Bên ngoài, Diệp Bất Minh đang vô cùng giận dữ, vội xông vào bên trong, la lớn:

- Con nhỏ này! Mày nói cái gì vậy? Mày có biết Tổ Nghiêm là chị...

- Ba thôi đi có được không?

Ả hét lên làm tất cả kinh ngạc. Ả đưa tay chỉ vào ông, kết tội:

- Ba tôi cũng biết chuyện này từ lâu, còn bao che cho chị ấy! Ba tôi thương chị ấy nhất, nên rõ ràng cũng sẽ giúp chị ấy giấu đi mọi chuyện!

Diệp Bất Minh không tin vào tai mình nghe, vì quá sốc nên lên cơn đau tim. Ông ngã xuống, thờ hờn hển. Diệp lão phu nhân khóc sụt sùi:

- Nguyệt Ngân! Con đang nói cái gì vậy?

Ả hét lớn:

- Mẹ! Đến lúc nói sự thật rồi! Ông ta luôn hành hạ mẹ mà đúng không? Mẹ bị ông ta ép đến điên rồi mà phải không? Mẹ đừng xem ông ta là chồng nữa! Mẹ con mình được giải thoát

rời!

Diệp Bất Minh run run rẩy rẩy chỉ vào ả, đau đớn kịch liệt:

- Máy...phản tao...

Nói rồi ông ngất đi, trước sự bàng hoàng của tất cả cảnh sát có mặt.

***

"Tin vừa nhận: Sáng nay, cảnh sát bất ngờ ập vào Diệp Gia, phát hiện một lượng ma túy lớn được cất giữ vô cùng kỹ. Diệp Nguyệt Ngân buộc tội ba mình là ông Diệp Bất Minh cũng có liên can đến chuyện này. Hiện ông đang nằm trong bệnh viện, tình trạng sức khỏe vô cùng xấu. Trong lúc đó, Diệp Tổ Nghiêm vẫn đang bỏ trốn..."

Cô đứng trong góc tối, vừa đóng tai nghe tin tức vừa cầm tờ báo nhỏ. Cô run run đứng vững.

Trên báo rõ ràng là hình ảnh ba đang nằm trên giường bệnh, mũi gắn ống oxi, tay kim kẹp đủ thứ thiết bị. Đọc từng dòng chữ, cô càng run rẩy hơn.

Diệp Nguyệt Ngân...không những tố cáo cô, mà còn tố cáo cả ba cô!

Tổ Nghiêm cúi đầu, đáy mắt nổi qua tia lạnh lẽo.

Ngoài trời nhiệt độ chỉ còn 2°C, cũng không lạnh bằng lòng người đang vô cùng buốt giá.

Trong người không còn vài đồng, mọi tài khoản ngân hàng đều bị khóa sạch, bây giờ cô chính thức trở thành kẻ nghèo đói. Nói trắng hơn, cô bây giờ chính là tội phạm nguy hiểm!

Để mua được tờ báo này, cô đã phải gặp vô số nguy hiểm. Một kẻ bị truy nã đi vào nơi đông người, không cẩn thận một chút thôi thì sẽ lại vào tù ngay lập tức!

Cô thờ hắc, hơi thở tạo thành làn khói mù phả vào không trung. Mọi chuyện đã đi đến nước này, cô cũng không còn cách nào khác ngoài việc...

Gặp trực tiếp tên Vương Tổng đó!

Cô lần mò vào túi áo, đánh bạo mở nguồn điện thoại của tên cảnh sát bị cô đánh ngất kia. Bỏ trốn suốt một tuần, cô luôn khóa máy. Vì chỉ cần hờ ra một tia tín hiệu, cảnh sát liền lập tức biết được cô đang ở đâu.

Nhưng để liên lạc với Vương Tổng đó, cô cần cái máy!

Nhanh chóng liên lạc, vừa đổ tiếng chuông đầu tiên, đầu dây bên kia liền bắt máy. Không chờ đợi lâu, cô liền lạnh nhạt nhấn địa chỉ. Xong câu, cô lập tức đập nát cái điện thoại, bỏ đi mất.

Quả nhiên chỉ 5 phút sau khi rời đi, cảnh sát đã mò đến được góc tường mà cô vừa đứng. Nhưng đến nơi thì chỉ còn lại cái điện thoại nát bét với màn tuyết dày đặc.

***

Từng hạt tuyết rơi xuống mái tóc dài, trượt xuống bờ vai đang run lên vì cái giá lạnh. Cô cẩn thận ngó xung quanh, hơi thu khuôn mặt vào khẩu trang nhỏ. Đường phố vào ban đêm, dù lạnh giá nhưng vẫn có người qua lại!

Không lâu sau, một chiếc Chevrolet

Colorado đỗ xích tới trước mặt. Cô không ngần ngại mở cửa bước vào, nhanh chân ngồi vào trong. Rất mau lẹ, chiếc xe đắt tiền chạy đi mất.

Vừa vào trong xe, cô liền tháo khẩu trang ra, dựa đầu vào ghế, thở phào một hơi.

- Quả nhiên trong xe vẫn ấm hơn rất nhiều!

Cô mỉm cười chưa chút lên tiếng, hơi phóng tầm mắt sang người bên cạnh.

Quả nhiên...quả nhiên là như vậy!

Cô không sợ hãi, tiếp tục nhắm mắt, an tĩnh như không có chuyện gì.

Vương Thiếu Doanh lúc này đang trải qua từng trạng thái cảm xúc. Nhìn cô ở khoảng cách gần như này, hắn vẫn không thể tin được, cô lại đẹp đến vậy!

Đôi má cô đỏ ửng lên vì lạnh. Làn môi nhỏ khô khốc do nhiệt độ ngoài trời. Mái tóc dài lòa xòa trên khuôn mặt nhỏ, điểm xuyết cho đôi lông mi cong vút vô cùng quyến rũ. Đặc biệt hơn, trong một khoảnh khắc, hắn còn trông thấy được đôi mắt sâu vô hồn của cô kia.

Hắn nhếch môi mỉm cười, khẽ lắc nhẹ đầu:

- Cô không sợ sao?

- Tại sao tôi phải sợ anh rề của mình chứ? Đứa em dâu này nói có đúng không?

Cô nhắm mắt cắt lời, cả cơ thể trong chốc lát trở nên nặng trĩu.

Hắn hứng thú mở miệng, ngồi lại ngay ngắn, phóng mắt ra cửa xe:

- Vượt ngục một tuần, quả nhiên vẫn có bản lĩnh điều tra được danh tính của tôi!

Cũng không còn gì phải nghi ngờ nữa! Ban nãy thấy hắn cô không hề ngạc nhiên, chứng tỏ cô đã biết đến sự tồn tại của hắn rồi.

Tại sao cô phải ngạc nhiên? Bởi vì, hắn cùng Vương Thiếu Quân có cùng một khuôn mặt!

Hai anh em nhà Vương chính là sinh đôi!

- Đói không? Tôi đưa em đi ăn!

- Được! Cùng là người một nhà, tôi không khách khí!

Nhìn cô trà lời vô cùng thoải mái và gọn lỏn như vậy, hấn càng thêm phần hứng thú.

***

- Trước mặt người khác giới em không có chút thể diện nào sao?

Nhìn cô say sưa húp từng muỗng cháo mà không kiêng nể ai, hấn có hơi bất ngờ. Cô nhìn quanh quẩn, lắc đầu:

- Đâu? Ở đây có người nào khác giới sao? Chẳng phải cái tiệm này bị anh bao hết rồi à?

Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm thẳm kia, đột nhiên hấn không tự chủ mà đưa tay lên, chạm nhẹ vào khuôn mặt cô. Nhưng chưa kịp chạm vào đã bị cô điều luyện tránh né, nhưng lại hết sức thành thạo và tự nhiên.

Cô vẫn chăm chăm vào tô cháo thứ ba, không để ý đến hấn dù chỉ một chút. Hấn vội thu tay lại, khẽ nhéo mình một cái.

Vương Thiếu Doanh! Mấy điên rồi!

Nhìn cô ăn từ mọi này đến mọi khác, ăn không ngừng nghỉ, còn dùng tay bóc đồ ăn ra, hấn cau mày:

- Cô gái này! Em mất sạch hình tượng rồi!

Cô nhai bồm bẻm miếng thịt heo, từ tốn cất tiếng:

- Anh không phải chồng tôi, nên tôi không cần giữ hình tượng!

Anh không phải chồng tôi..

Anh không phải chồng tôi!

Nghe đến câu này, đột nhiên hấn tức giận, đập bàn một cái:

- Trước mặt tôi em đừng nhắc đến người đàn ông khác!

Cô tiếp tục lên tiếng làm hấn á khẩu:

- Chồng tôi không phải là người đàn ông khác!

Cô lại luôn miệng gọi món:

- Ông chủ! Cho cháu một chén tàu hũ thối!

Ông chủ vui vẻ bưng chén tàu hũ ra, vô cùng khách sáo. Được đại gia bao luôn cái quán, ông vui thấy cả lên.

Nhìn món ăn mà cô đang ăn ngon lành, hấn rung mình:

- Cái thứ đó...mà cô ăn được à?

Cô vội ăn thêm muỗng nữa, đẩy chén tàu hũ đến trước mặt hấn, hất hàm:

- Tôi ăn không được thì bò heo vẫn ăn được!

Vương Thiếu Doanh đen mặt. Ý của cô nói hấn là bò heo sao?

Không quen bị sỉ nhục, hấn lại đập bàn thêm phát nữa:

- Diệt Tổ Nghiêm! Em đừng có mà làm...um..

Hấn chưa nói hết đã liền vội đưa tay bịt mũi. Múi cái món gì đó, thúi quắc!

Nhìn bộ dạng của hấn, cô chỉ nhếch môi nhạt nhẽo:

- Ăn xong rồi! Nói cũng xong rồi! Bây giờ tôi muốn biết mục đích của anh khi hăm hại tôi là gì?

Hấn lắc đầu ừ ừ, tay vẫn bịt mũi. Trán nổi hắc tuyến, cô nhẹ nhàng đưa tay chụp lấy chén tàu hũ. Lúc bưng qua mặt hấn, còn giả vờ hất cái chén vào mặt. Hấn hoảng hốt che mặt lại, đến khi mở mắt ra mới thấy cô đã cất đi cái chén tàu hũ thối gì đó rồi.

Vương Thiếu Doanh vội chạy sang một cái bàn khác đối diện, khôi phục lại bộ dáng của công tử:

- Em có biết tôi muốn nghe câu này của em lâu lắm rồi không?

Cô nghiêng đầu, chờ đợi điều mà hấn sắp nói ra. Cho dù có là điều gì, chắc chắn cũng không phải là điều tốt đẹp!

Hấn nhìn vào khuôn mặt nhỏ, lại nhìn xuống ngón tay đang đeo nhẫn cưới của cô, cất giọng:

- Trước đây, rõ ràng là tôi chỉ muốn leo lên giường với em một đêm. Nhưng từ khi gặp em, tôi lại muốn lên giường với em một đời. Diệt Tổ Nghiêm! Tôi muốn cưới em! Tôi muốn em

trở thành vợ của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Phải Boss Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.